УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

вересень
2009

ХРАМОВЕ СВЯТО
СВ.АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА
ДРОГОБИЧ 12.07.2009 р.Б.

СКЛАДЕННЯ ВІЧНИХ ОБІТІВ
ГОШІВ 12.07.2009 р.Б.

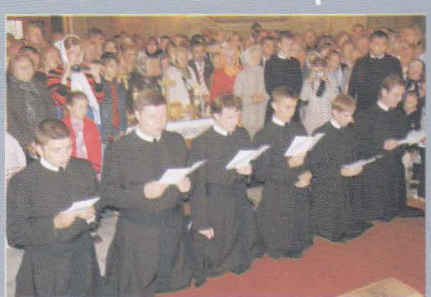

СКЛАДЕННЯ ПЕРШИХ ОБІТІВ
КРЕХІВ 19.08.2009 р.Б.

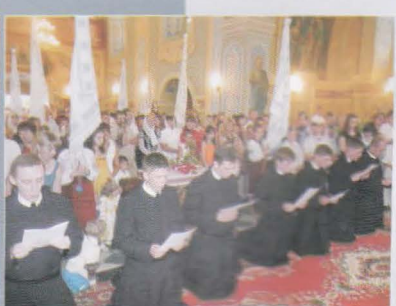

ОБЛЕЧИНИ
КРЕХІВ 09.08.2009 р.Б.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ....6

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ
СВЯТА ТЕРЕЗА АВІЛЬСЬКА (15 ЖОВТНЯ)....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ДРУГЕ ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО СОЛУНЯН....8

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ОБЛЕЧИНИ В КРЕХОВІ....12

бр. Йосиф МИКИТИН, ЧСВВ, о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ
В ГОШІВСЬКОМУ ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ....13

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
КОРОНАЦІЯ ГОШІВСЬКОЇ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ....16

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ
МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ГОШЕВА....18

ПОДЯКУЙ БОГУ ЗА СВОБОДУ УГКЦ....20

Галина СПОДАРИК
СЛОВО ПРО ОТЦЯ МАТЕЯ ГАВРИЛІВА....20

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК
«РЕЛІГІЙНІ ХВИЛИНИ»
З ОТЦЕМ ВАСИЛЕМ ЗІНЬКОМ, ЧСВВ....24

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК
СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ ХРИСТОВІ....26

ПОСВЯЧЕННЯ КАМЕНЯ У ВОЛІ-ВИСОЦЬКІЙ....26
ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО ЄПИСКОПА
ДЛЯ ПАРМСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ У США....26
ЧЕТВЕРТА ПРОЩА
НАРОДІВ ТА НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ У ТЯЧЕВІ....26

«ВІРУЮ, ГОСПОДИ, Й ІСПОВІДУЮ,
ЩО ТИ ЄСИ ВОІСТИНУ ХРИСТОС, СИН БОГА ЖИВОГО...»....28

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ
«ПРИХОДЯТЬ ДО ВАС В ОВЕЧІЙ ОДЕЖІ,
А ВСЕРЕДИНІ ВОВКИ ХИЖІ» (МТ 7,15)....28

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ДО ЦАРИЦІ МИРУ В МЕДЖУГОР'Є....31

Ігор МАНДРІВНИЙ
ПОМІЖ СОСНОВИМ ЛІСОМ ЯВОРІВЩИНИ
РОЗКИНУЛОСЯ МІСЦЕ ПАЛОМНИЦТВА....35

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ
Лілія МАЛІК
ЧУДОТВОРНА ІКОНА У КРИСТИНОПОЛІ....37

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «ЛІТЕРА «К»....40

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ....41
КОЖНОГО РОКУ, БОДАЙ РАЗ, У ПАСХАЛЬНОМУ ЧАСІ,
СПОВІДАТИСЬ І ПРИЧАЩАТИСЬ....43
ЗВІСТОЧКИ....44

Зоряна ЖИВКА
КАЗКА ПРО НАЙПРЕКРАСНІШУ ТРОЯНДУ....46

М. ГУЛЯР-ПАНЬКІВ
ДЗВІНОЧОК КЛИЧЕ....49

Соломія КОРНИЧ
КРОСВОРД «РОСЛИННИЙ ТА ТВАРИННИЙ СВІТ»....50

ОСЯГНУТИ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Прагнення справедливості — одне з найглибших прагнень людини, яке проявляється в ній вже із раннього дитинства, пізніше стає усвідомленим і постійним, а навіть постає одніє з цілей людського життя. Саме поняття справедливості лежить в основі супільного будівництва, міжлюдських стосунків, етики та моралі. У філософії поняття справедливості зазвичай описують як віддавання кожному належного. Справедливість є також однією з кардинальних, головних моральних чеснот. Відповідно, кожна людина, яка бажає плекати у собі людські якості, повинна прямувати до осягнення найбільшого ступеню справедливості.

У нашому суспільстві, яке також позначено підвищеною чутливістю питань справедливості, це поняття, однак, часто по-перше не сприймається як чеснота, а по-друге трактується швидше з позицій власної вигоди, споживацтва та гедонізму.

Чому справедливість сьогодні більше не сприймається як чеснота? Про це можна багато дискутувати і заледве чи знайдемо адекватну відповідь на дане запитання. Згідно з переконанням багатьох, людина повинна і має право користати з тих можливостей, які їй відповідно до позитивного права, тобто писаних законів, зовнішних чи внутрішніх обставин та особистих здібнощів доступні. Наприклад, якщо високопосадовець має можливість привласнити собі чималу суму грошей і це буде згідно із законодавством, він навіть не засумнівається в тому, що саме так і слід робити. Яскравим прикладом може стати колишній міністр внутрішніх справ України Микола Рябоконь, якому вже на відході з посади нарахували пенсію на суму понад сто тисяч гри-

вень в той час, коли більшість пенсіонерів отримувала виплату у 290 гривень. Коли перевірили правомірність таких нарахувань, виявилося, що «все було законно». Та й сам міністр не вважав проблемою отримувати такі виплати в той час, коли більшість народу живе поза межею бідності. Очевидно, після помаранчевої революції скандал відкрився і пенсійні нарахування екс-міністру були скасовані. Залишається тільки запитання: чи сьогодні не сидять на верхах політичної еліти ті, які подібним способом здобувають собі «засоби»? Особливо, якщо взяти до уваги недавній скандал із державною резиденцією «Межигір'я» біля Києва.

Питання справедливості навіть не стоїть на порядку денному. А якщо ні, то важко говорити навіть про елементарні людські якості таких осіб. Проте, не треба думати, що ми відрізняємося від наших можновладців. Адже кожний використовує ті можливості й обставини, в яких він знаходиться.

Звичайний наслідок такого світосприйняття та ставлення до справедливості — докладання всіх зусиль для досягнення своїх цілей, переважно матеріального характеру, якщо є велика ймовірність, що можна уникнути покарання. Іншими словами, вся мораль зводиться до девізу: «можна все, якщо не бачить міліція».

Тим часом, справедливість маємо сприймати не як обов'язок чи спосіб побудови суспільного ладу. Вона — це чеснота, тобто постійна схильність чинити добро, яка разом з іншими чеснотами є невід'ємною частиною побудови відповідальної особистості. Неможливо бути християнином, якщо не намагаємося здобути чесноту справедливості. Тільки шануючи її, зможемо стати насамперед людьми як подобою Божою. Немає сумніву, Господь уклав у наші серця почуття і прагнення справедливості не даремно.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційнесвідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 29.09.2009 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о.д. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2009

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святі-шого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

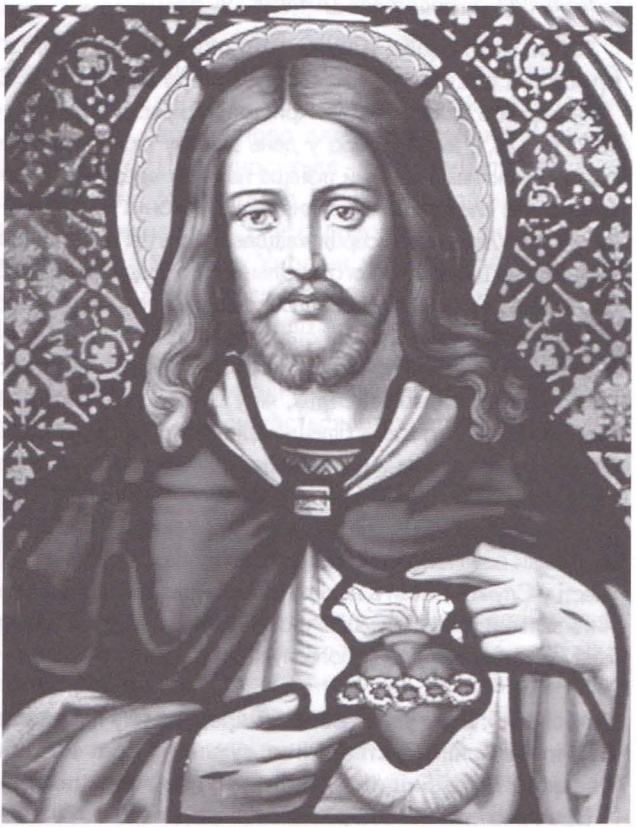

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби Слово Боже щоразу більше пізнавалося, засвоювалося і переживалося як джерело свободи та радості.

МІСІЙНИЙ: Щоби християни в Лаосі, Камбоджі та М'янмі, які часто переживають великі труднощі, не втрачали відваги проповідувати Євангеліє своїм співбратам, уповаючи на силу Святого Духа.

МІСЦЕВИЙ: Щоб усі навчальні заклади України були сприятливим середовищем всебічного розвитку молоді, особливо її морального і християнського виховання.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

Підготував о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ

Загальний: Щоби неділю переживали як день, в якому християни збираються для прослави воскреслого Господа, беручи участь в Євхаристійній Трапезі.

Як свідчить Євангеліє, Ісус Христос воскрес із мертвих «першого дня тижня» (пор. Мт. 28,1; Мк. 16,2; Лк. 24,1; Ів 20,1), або у день відразу після юдейської суботи, тому для християн цей день став найважливішим, який пізніше назвали «неділею». Катехизм Католицької Церкви щодо цього містить такі слова: «Святкування неділі виконує моральний припис, задовольняє моральну природну потребу людського серця «віддавати Богові зовнішню, видиму, публічну та регулярну шану для відзначення цього великого загального добродійства, яке Він вчинив для людей... Недільне святкування Дня і Євхаристії Господньої є серцевиною життя Церкви» (ККЦ 2176, 2177). Обов'язок святкування неділі має не тільки стародавню традицію, що усно й письмово дійшла до наших днів, але й глибокий виховний зміст. Святий Іван Золотоустий пише: «Молитися можна також вдома, але ти не можеш вдома молитися так, як у Церкві, де є багато людей, де голос здіймається до Бога одним серцем. Тут є щось більше: єднання духа, згода душі, зв'язок любові, молитви священиків». Саме у церкві разом з цілою парафіяльною спільнотою, вірні щонеділі збираються для прослави воскреслого Господа і, беручи участь у Євхаристійній Трапезі, виконують цей обов'язок якнайкраще. Участь у спільних недільних богослужіннях засвідчує приналежність до Христа і Його Церкви. Тільки поважна причина (напр. хвороба, догляд хворих чи немовлят) може звільнити вірних від участі у Службі Божій в неділю чи установлені Церквою свята. Якщо християнин так не робить, чинить важкий гріх. Молімося, щоб християнські душі щораз більше палали любов'ю до Бога через живу участь у святкових богослужіннях.

Місійний: Щоб увесь Божий народ, якому Христос довірив завдання йти і проповідувати Євангеліє всякому створінню, сумлінно брав на себе особисту відповідальність за місію і вважав її найвищим служінням, яке може пожертвувати людству.

Віра у розп'ятого та воскреслого Христа дозволяє з більшою довірою та відвагою дивитися в майбутнє незважаючи на зло, яке оточує кожну людину. Ісус Христос, який є єдиним джерелом такої надії скеровує до кожного охрещеного слова: «Ідіть і ви у мій виноградник...» (Мт. 20,7). Адже не тільки апостолам та їх наступникам Христос дав наказ голошення Доброї Новини, а й «всякому творінню» (пор. Мк. 16,15), кожному серцю доброї волі, яке не може тільки для себе заховувати правду про вічного й люблячого Бога. Отож весь Божий народ повинен з довірою прийняти завдання євангелізації і сумлінно його виконувати. Це означає, що серед тих, хто перебуває, так би мовити, на першій лінії «євангелізаційного фронту» (особи, яких офіційно Церква зобов'язує до цієї справи) повинні з'явитися люди різного віку і становища: діти, молодь і дорослі. Християни просто не мають вибору, крім того, щоб проповідувати Христа своїм життям у кожному середовищі і у всіх обставинах свого життя. Євангелізація у сучасному світі однаково стосується і тих, хто у різний спосіб відмежувався від Христа, і тих, які про Нього ще нічого не чули. Особиста відповідальність за справу євангелізації у світі мотивується також словами нашого Господа, який сказав: «Дайте ви їм їсти...» (Мк. 6,37). Тому з обов'язку проповідування Бога іншим нас ніхто ніколи не звільнить, як казав св. Григорій Великий (540-604): «Призадумайтесь над способом вашого життя, щоби перевірити, чи ви є Господніми робітниками. Нехай кожний оцінить те, що робить, і нехай здає собі справу зі своєї праці у Божому винограднику».

Місцевий: Щоб українське суспільство подолало давні розділи, особливо, щоби настало порозуміння і примирення між усіма ветеранами часів другої світової війни.

Проблема єдності нашого українського народу давня. Напевно, всі наші біди, ще від часів Київської Русі, починалися саме з відсутності єдності, що виникала чи то спонтанно — у вигляді міжусобиць, чи свідомо інспірувалася ззовні. Зрозумівши велику руйнівну силу розбрату, його з часом обрали інструментом державної політики. Дорого нам обійшлися такі розколи. Ми всі потребуємо історичної правди, яка здатна розв'язати давні конфлікти в суспільстві. Але перше слово для примирення сторін мають сказати не стільки історики, як політики. Це відноситься й до теми примирення ветеранів другої світової війни, оскільки вона залишилася важкою спадщиною минулого. Здавалося б, у незалежній Україні можна було б у судовому порядку переглянути справи й поновити честь і гідність борців за волю України, встановити врешті, чи зраджували вони Батьківщину, однак з року в рік ця справа на загальнодержавному рівні залишається невирішеною. Проблема не тільки в політичній еліті, якій, як завжди, бракує твердої волі, але також у браку ясного механізму вирішення цього питання. Тому молімося за те, щоб Господь просвітив уми державним мужам, бо учасників тих трагічних, але сповнених геройства й відваги часів, залишається щораз менше й менше.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ
СВЯТА ТЕРЕЗА АВІЛЬСЬКА (15 ЖОВТНЯ)

Свята Тереза Авільська народилася 1515 року в іспанському місті Авіла, в багатій родині. Коли Терезі минув сімнадцять років, батько вислав її до жіночого монастиря, де вона мала поглибити своє релігійне знання й життя та зробити поступ у християнських чеснотах. Там вона провела небагато часу, але це змінило її світогляд, а особливо розуміння вибору стану.

Читаючи листи св. Єроніма, вона збагнула й упевнилася, що для вічного щастя мусить покинути світ і сховатися за монастирською брамою. Відкривши таємницю свого серця своєму молодшому братові Антонові, вона знайшла в ньому щирого однодумця. Одного дня, вдосвіта, коли вдома ще всі спали, Антін поміг Терезі вийти тихо й неспостережно з дому та завів її під браму жіночого монастиря в Авілі.

В монастирі св. Тереза спочатку відчувала якесь внутрішнє роздвоєння: їй хотілося глибокого духовного життя, але одночасно постійно відчувала жаль за світом і його принадами. Одного дня 1553 року Тереза звернула свою увагу на статую скривавленого бичуванням і увінчаного терням Ісуса: «Оце чоловік». Думка, що Ісус стільки терпів і був зранений для нас, зворушила Терезине серце, і вона почула докір за свою невдячність. Від цього моменту вона стрімко й швидко підноситиметься на вершини духовного життя. Згодом вирішила заснувати малий монастир, де можна було б провадити суворе аскетичне життя у цілковитій відокремленості від світу. Так і сталося 1562 року. Після цього св. Тереза заснувала багато інших жіночих і чоловічих монастирів. Тереза вміла бути рішучою, а водночас і ласкавою настоятелькою, що керувалася розумом, сильною волею, а передусім любов'ю й великою зичливістю для сестер і братів. Вона не мала від природи таких прикмет, що помагають стати святою, але вона стала справжньою кармеліткою-черницею, святою з Авілі й одним з найбільш впливових умів у світі.

Свята Тереза Авільська померла 1582 року, а до лику святих зарахована 1622-го.

ДРУГЕ ПОСЛАННЯ АПОСТОЛА ПАВЛА ДО СОЛУНЯН

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

На відміну від «Першого послання до солунян», яке містить багато подробиць з діяльності Павла і його співробітників у Солуні й інших місцевостях, «Друге послання до солунян» є набагато більш стриманим у представленні цих обставин. Загальне ствердження «хвалимося вами по Церквах Божих» (2 Сол 1,4) передбачає діяльність Павла, Силуана і Тимотея серед інших громад християн і деяку відстань у часі між обидвома листами до солунян. Про це також могла би свідчити згадка про «всі переслідування і напасті» (1,4), яких зазнали християни Солуня. Відомості про діяльність апостола в Солуні та про зміст його навчання (2 Сол 2,5.15; 3,4.7-10) є дуже поверховими, проте стають основою для поглиблення важливих для послання тем: обставин другого Христового приходу (2,8; пор. 1,7-10) та достойної поведінки Христових учнів (3,6-13).

Від початку II ст. до середини XIX ст. не було сумнівів щодо походження цього послання від самого Павла. Згодом, враз із зростом критичного мислення у ставленні до історичних документів, було також піддано переоцінці авторство біблійних книг, у тому числі апостольських послань. Деякі риси «Другого послання до солунян» дали підстави для припущень, що воно не автентичне, тобто, що не Павло є його автором, а хтось з його послідовників, який нібито авторитет св. Павла використав, щоби цим посланням застерегти своїх адресатів, імовірно християн Солуня, але не лише їх, перед хибними, незгідними з апостольським вченням, поставами і вчинками.

Такі припущення мають право на існування, але вони не лише не розв'язують труднощів, а й вносять додаткові. Бо і справді, якщо автором був не Павло, а хтось інший, чому він так дослівно копіював Павлові вирази і хід думок з 1 Сол? Те, що «Перше послання до солунян» емоційне і глибоко особисте, а 2 Сол — більш сухе й офіційне, також не дивує: сама відстань від глибоко зворушуючих подій і предмет послання може бути поясненням. Але і ця різниця не така велика, якщо уважно порівняти способи звертання автора до адресатів в обидвох листах.

І, зрештою, слабким місцем припущень про походження 2 Сол від іншого автора є те, що цей лист беззастережно засвідчений у каноні Нового Завіту.

Вражаюча схожість до першого послання

Навіть побіжне читання обидвох послань до солунян виявляє велику подібність між ними у будові, стилі, тематиці і навіть словах. Особливо вражає подібність між 2 Сол 1,1-2 та 1 Сол 1,1: «Павло, Сильван та Тимотей солунській Церкві...»; між 2 Сол 1,3-12 та 1 Сол 1,2-10 (подяка Богові за християн у Солуні); між 2 Сол 2,13-14 та 1 Сол 2,13 (повторна подяка всередині листа); між 2 Сол 2,16-17 та 1 Сол 3,11-13 (молитва за витривалість); а також між 2 Сол 3,1-18 та 1 Сол 4,1-5,28 (багато в чому подібні теми другої частини листа), зокрема, початок «а втім, брати» (2 Сол 3,1 — 1 Сол 4,1), прикінцеве побажання миру (2 Сол 3,16 — 1 Сол 5,23), кінцеві вітання (2 Сол 3,17 — 1 Сол 5,26-27) та благословення (2 Сол 3,18 та 1 Сол 5,28)!

Як пояснити таку велику подібність у формі і висловах? Чому пишучи друге послання до християн Солуня Павло вживає тих самих слів, розвиває подібні теми, порядкує хід думок майже у тій самій послідовності?

Щоб відповісти на це запитання, слід пригадати, яку велику роль відігравала у часи Павла форма листування. Листи справді укладалися згідно з усталеними схемами, тож не дивно, що перші слова різних листів, як і їх закінчення, могли бути дуже подібними між собою. І справді, уважніше поглянувши на зміст обидвох послань до солунян, виявимо, що подібності наявні передусім у тих частинах, які з формальної точки зору, з уваги на спосіб писання тодішніх листів, і не могли бути по-іншому представлені. Іде мова передусім про такі незмінні частини листів як заголовок, подяка (Богові), прикінцеві вітання й благословення. Також питомою рисою Павлових листів є поділ на доктринальну і паренетичну (повчальну) частини.

Мета написання листа

Якщо відомості про час і обставини написання «Першого послання до солунян» знаходимо в ньому самому, то «Друге послання до солунян» не подає майже нічого певного про обставини свого походження. І все-таки, легко зробити висновок, що 2 Сол було написане пізніше від 1 Сол, коли брати під увагу оці слова: «Тож стійте, брати, і тримайтеся передань, яких від нас навчилися чи то усно, а чи листовно» (2 Сол 2,15). Наступна згадка про передання у цьому листі нагадує про те, що апостоли навчали працювати, а не ледарювати, а це знову ж є змістом 1 Сол (4,11; 5,14). А ще автор 2 Сол перестерігає перед можливими листами, нібито написаними Павлом і його співробітниками, «що день Господній уже настає» (2 Сол 2,2).

Чому ж була потреба іншого листа до солунян, та ще й настільки близького тематикою до першого? Навіщо потрібно було писати до солунян інше послання після вже написаного? Яку мету ставив собі богонатхненний автор, задумуючи написати цей лист? На ці й інші питання ми змушені шукати відповіді, не маючи інших джерел інформації, посилаючись виключно на дані з самого «Другого послання до солунян».

Головні теми «Другого послання до солунян»

Починається 2 Сол тими ж думками, що і 1 Сол, проте не знаходимо тут розповіді про обставини діяльності Павла і його співробітників, ані не маємо чіткого уявлення про ситуацію Церкви у Солуні. Автор розпочинає лист похвалою Богові за зріст віри і взаємної любові адресатів, а одночасно дає зрозуміти, що «переслідування й напасті» не закінчилися, хоч, можливо, не є настільки відчутні, як давніше (пор. 2 Сол 1,4-7 та 1 Сол 1,6; 2,2.14; 3,3-4). Використовуючи думку про справедливу Божу винагороду (2 Сол 1,6), Павло переходить до опису обставин, в яких ця справедливість має осягнути видиме здійснення, обставин другого Христового приходу, «коли з'явиться з неба Господь Ісус з ангелами своєї сили, у вогні полум'янім, щоб відплатити тим, які не знають Бога і не коряться Євангелії Господа нашого Ісуса Христа» (1,7-8).

Таким-от переходом від ідеї Божої справедливості до думки про другий Христовий прихід Павло ініціює першу важливу тему свого послання: «Благаємо вас, брати, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа... – не дайте легко

вивести себе з рівноваги, ані щоб вас тривожили,.. що день Господній уже настає» (2 Сол 2,1-2). Очевидно, мали бути якісь тривожні сигнали від адресатів листа, щоб Павло з такою наполегливістю переконував їх, що день Господній, день Христового приходу (і кінця світу), не настільки близький. Справді, справедливість Божа має довершитися, але коли? Уже, в найближчому часі?

Можливо, Павло сам дав підстави для таких уявлень словами: «Ми, що живемо, що залишимося до приходу Господа, — не випередимо тих, що поснули,.. будемо разом з ними вхоплені на хмарах у повітря назустріч Господеві» (1 Сол 4,15.17). Очевидно, тоді метою Павла було запевнити солунян про участь у воскресінні тих вірних, які померли, не дочекавшись другого Христового приходу. Але, можливо, декого з солунян це привело до думки, що Христів прихід буде дуже швидко, ще за їхнього покоління. Коли вірні Христові ось-ось мають бути «вхоплені на хмарах у повітря», — навіщо будувати земське суспільство?

Як аргументує далі Павло? Щоб пояснити, що Христів прихід не відбудеться так швидко, він наводить порівняння (2 Сол 2,3-4 і далі), які ґрунтуються на деяких пророцтвах Старого Завіту, як оце: «Цар той буде чинити, що захоче; нестиметься високо,.. проти Бога богів буде говорити нечувані речі, й матиме щастя, доки не довершиться гнів; бо що призначено, те здійсниться» (Дан 11,36; пор. Єз 28,2). Звичайно, мета такого представлення — показати, що день Господній ще не так швидко настане, бо його ще має попередити виявлення зла у його найбільш жахливій і богопротивній формі. У контексті представлених понять та ідей («тайни беззаконня», Божого противника, антихриста, фальшивого пророка, який віщує неправду) прихід дня Господнього є об'явленням сили Ісуса Христа, який беззаконного «умертвить духом уст своїх і знищить сяйвом приходу свого» (2,8). Таким чином, християнська спільнота, яка спасається «освяченням Духа і вірою в правду», попереджена про ці події, в день Господнього приходу придбає славу Господа нашого Ісуса Христа (2,13-14).

У своєму посланні Павло кілька разів звертається до думки про те, що треба вірно зберігати все, що апостоли проповідували, і це друга важлива тема листа: «Хіба не пам'ятаєте, що коли я був між вами, я говорив вам про це?» (2,5). На рівні з усним словом стоїть навчання, передане на письмі, очевидно у 1 Сол: «Тож стійте, брати, і тримайтеся передань, яких ви від нас навчилися усно чи листовно» (2,15); «Ми певні в Господі щодо вас, що те, що ми наказуємо вам, ви чините і далі будете чинити» (3,4). Водночас треба стерегтися, щоб не потрапляти під вплив людей, які бентежать «харизмом, словом чи листом,.. що день Господній уже настає» (2,2).

Ще одна тема, пов'язана з обидвома попередніми, — постава деяких християн, які безтурботно «живуть у ледарстві й не роблять нічого, тільки байдикують» (3,11). Можливо, слова потіхи і заохоти з «Першого послання до солунян», наприклад 5,4-11, мали протилежний ефект? Але ж ні! І там Павло нагадував неодноразово про необхідність «працювати власними руками», про потребу чуйності і тверезості. Імовірно, така постава декого з солунян пов'язана з наївною надією на швидкий прихід Христовий. Павло більш ніж коли категоричний: «Наказуємо в ім'я Господа нашого Ісуса Христа сторонитися усякого брата, який живе в ледарстві, а не

за переданням, що ви його прийняли» (3,6).

Подаючи за приклад себе і своїх співробітників у поширенні Євангелія, Павло пригадує слова, сказані давніше усно: «Як хтось не хоче працювати, хай і не їсть» (3,10).

Місце, час і обставини написання послання

З огляду на подібність до «Першого послання до солунян», на комплементарність (а не протилежність, як дехто пробував доводити) думок, на розвиток вчення про другий прихід Христовий, на брак повідомлень особистого характеру, «Друге послання до солунян» було написане, імовірно, невдовзі після першого, мабуть ще у Коринті, близько 51 р. Кількох місяців було цілком достатньо, щоб виявилися зазначені в листі доктринальні та практичні непорозуміння в солунській Церкві, на які апостол вважав за необхідне відповісти.

Ті вчені, які вважають це послання за неавтентичне, відносять його написання до пізнішого часу, щоправда не далі кінця I ст. по Христі, бо вже у першій чверті II ст. воно входить до числа книг новозавітнього канону.

Передання у «Другому посланні до солунян»

Намагаючись зберегти своїх адресатів у Солуні від фальшивого, спотвореного розуміння християнського вчення, Павло кілька разів відкликається до необхідності пригадувати те, що почули вони і що прочитали. Двічі він вживає слово «передання», по-грецькому, «парадосіс» (2 Сол 2,15 та 3,6). У Новому Завіті це слово не таке і часте. В Євангеліях від Матея (глава 15) і від Марка (глава 7) воно вживається в негативному значенні, як «передання старших», «людське передання», «ваше (фарисеїв і книжників) передання» і протиставлене у цих випадках Божому слову, слову заповіді, євангельській проповіді Ісуса Христа.

В дечому подібно його представляє Павло у своїх листах. У Гал 1,14 він зізнається, що був «запеклим прихильником передань своїх предків». У «Посланні до колосян» знаходимо пересторогу: «Вважайте, щоб ніхто вас не збаламутив філософією та пустим обманством, за людським переданням та за первнями світу, а не за Христом» (Кол 2,8). В обидвох випадках мова про те, що людські передання треба покинути задля Христового вчення.

Проте ось три випадки, коли Павло вживає слово «передання» в іншому, цілком позитивному значенні. Тут мова про передану апостолами Церкві достовірну, неомильну правду про Ісуса Христа та Його вчення.

Пишучи до християн м. Коринта, Павло визнає: «Радію, що ви мене згадуєте в усьому і тримаєте передання так, як я передав вам» (1 Кор 11,2; пор. 15,1-3).

Якщо для рабинів, сучасників Павла, усне передання було «оборонним муром Тори (Закону)», то для Павла вірне зберігання передання, але в іншому значенні, — не людських установ, а слів Христових та апостольського навчання, — було запорукою стійкості християн у вірі. У тому значенні Павлові послання були доповненням того, що — з огляду на відстань — не могло бути переказане в інший спосіб. Залишається тут тільки повторити Павлові слова: «Тож стійте, брати, і тримайтеся передань, яких від нас навчилися чи то усно, а чи листовно» (2 Сол 2,15). «А вам, брати, наказуємо в ім'я Господа нашого Ісуса Христа сторонитися кожного брата, який живе в ледарстві, а не за переданням, що ви його прийняли» (2 Сол 3,6).

ОБЛЕЧИНИ У КРЕХОВІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У неділю, 9 серпня 2009 р. Б., в день святого великомученика Пантелеймона, у Крехівському василіянському монастирі відбулися монаші облечини чотирьох братів-кандидатів.

Урочисту Божественну Літургію очолив о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, ігумен монастиря та магістр Крехівського новіціяту. З ним співслужили о. Йосафат Коваль, ЧСВВ, Економ Провінції Найсвятішого Спасителя, та о. Михайло Королюк, рідний брат Степана Королюка, який цього дня прийняв монаші облечини.

До храму Крехівського монастиря, крім парафіян та паломників, прибули особливі гості: рідні та знайомі кандидатів, що мали прийняти облечини. Під час третього антифону братів-кандидатів увели до храму, опісля вони, зробивши три доземні поклони, лягли кожен хрестовидно перед іконостасом, а хор заспівав тропарі святому Василію Великому. Кандидати приклякнули й зачитали заяви про бажання розпочати дванадцятимісячний новіціят у Василіянському Чині. Після цього відбувся обряд постриження, під час якого кожен кандидат отримав нове монаше ім'я: Пантелеймон (Мар'ян Зеленко), Єрмолай (Степан Королюк), Агапій (Ярослав Луцик) та Іван (Олег Петришак). Відтак отримали з рук отця-магістра монашу рясу – габіт, пояс і каптур. Зодягнені в новий одяг, отримали ще хрест та вервицю і вже як новики далі брали участь у Божественній Літургії.

■ *облечини братів-кандидатів*

■ *з рук отця-магістра отримали монашу рясу – габіт, пояс і каптур, хрест та вервицю*

Під час проповіді о. Пантелеймон на основі недільного євангельського читання про прихід Ісуса до учнів, коли ті були в човні посеред озера, вказав на цінність монашого покликання. Водночас заохотив братів ревно берегти своє, а вірних закликав молитися за нові та ревні покликання до священичого та монашого стану. Опісля отець-магістр подякував батькам новооблечених братів за добре християнське виховання їхніх синів та за те, що віддали їх на служіння Господеві.

Молімося, щоби Господь благословив наших новооблечених братів у їхньому доброму почині та обдарував наші Чин і Церкву новими та ревними покликаннями до праці у Господньому винограднику.

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ В ГОШІВСЬКОМУ ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ

бр. Йосиф МИКИТИН, ЧСВВ
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

шість «робітників виноградника»

«Божественна благодать, що завжди недужих оздоровлює і те, що їм не достає, доповнює, поставляє благоговійного диякона ... в пресвітерство. Тож помолімося за нього, щоб зійшла на нього благодать пресвятого Духа...» Цими словами і покладанням рук Преосвященний владика Володимир Війтишин, єпарх івано-франківський, в середу, 19 серпня, на храмовий празник Преображення Господнього у Гошівському василіянському монастирі висвятив на священиків 6 дияконів-василіян: Анастасія Панькевича, Йосифа Щура, Йоакима Ошуста, Никанора Ситара, Миколая Микосовського та Пантелеймона Трофімова. «Преображення Господнє для нас означає те, що ми маємо самі преображатися в досконалості і нести зміну в наші родини, наші спільноти, на місця праці, в державі,» – зазначив у проповіді владика.

Преосвященний владика Володимир ВІЙТИШИН

Шість новоієреїв – це велика благодать від Бога для Василіянського Чину та нашої Церкви, але і всім вірним потрібно молитися, щоб вони були добрими «робітниками виноградника», щоб могли правдиво проповідувати Євангеліє Ісуса Христа. Для цього, як зауважив о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук, священик мусить провадити молитовне життя, без молитви життя священика може перетворитися на суцільну втому.

Наприкінці Літургії всім присутнім подякував новопоставлений о. Йосиф Щур, ЧСВВ. З особливою подякою він звернувся до владики-святителя Володимира, о. Протоігумена Йоанікія, співбратів у священстві й монашестві, батьків, рідних.

Подаємо короткі біографії цих нещодавно висвячених ієромонахів-василіян.

Отець **Миколай Руслан Микосовський** народився 19.12.1982 р. в смт. Чернігівка Запорізької обл. Коли мав 5 років, переїхав разом з мамою до її рідного села Кам'янка Сколівського р-ну на Львівщині. Там 1989 року розпочав навчання у місцевій школі. У 1994-1995 роках навчався у школі смт. Михайлівка Запорізької обл., а потім знову один рік у с. Кам'янка. Восени 1996 р. розпочав навчання у Червоноградському історико-філософському ліцеї при василіянському монастирі св. Юрія, який закінчив у 2000 р. Відчувши покликання до монашого життя, вступив 18.09.2000 р. до Василіянського Чину, а після новіціяту у Крехівському монастирі склав 28.08.2002 р. перші чернечі обіти. Восени того самого року розпочав навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі). Під час навчання виконував обов'язок історіографа монастиря й інституту, писав статті для часопису «Місіонар», а згодом став членом редколегії нашого часопису. 24 серпня 2008 р. склав довічну професію у Василіянському Чині, а в грудні цього року закінчив навчання у ВІФБС. Дияконські свячення прийняв 16.11.2008 р. з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ, у Гошівському василіянському монастирі.

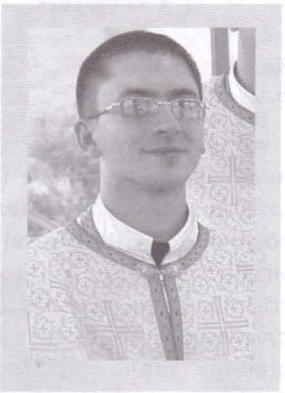

Отець **Йоаким Ігор Ошуст** народився 2 травня 1979 р. в с. Трибоківці Жидачівського р-ну Львівської обл. в сім'ї Степана і Галини. Був другою дитиною в сім'ї, мав двох братів Андрія і Ореста (Андрій передчасно помер 2008-го). У 1986-1996 роках Ігор навчався у неповно-середній школі с. Квітневе, а з 1994 р. — у СПТУ-11 м. Ходорова, яке закінчив у 1996 р., здобувши середню освіту і будівельну спеціальність. Змалку любив молитву і богослужбу, до того ж Господь Бог обдарував його чарівним голосом. Маючи 20 років, вступив 14 вересня 1999 року до Василіянського Чину, новіціат провів у Крехівському монастирі, а 28 серпня 2001 р. склав перші чернечі обіти. Від вересня 2001 по 2003 рік виконував служіння у монастирі св. Василія Великого м. Києва. З вересня 2003 р. навчався у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі), який закінчив у червні 2009 р. Три роки тому, 19 серпня 2006 р., у Гошівському василіянському монастирі склав довічну професію, у цьому ж монастирі прийняв 16.11.2008 р. дияконські свячення з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ.

Отець **Анастасій Андрій Панькевич** народився 27.08.1979 р. в с. Підгірці Бродівського р-ну Львівської обл. З 1986 р. навчався в Ясенівській середній школі, яку закінчив у 1997 р. Відчувши бажання присвятити своє життя на службу Богові, вступив 13 вересня 1998 р. до Василіянського Чину. Кандидатуру й новіціят провів у Крехівському монастирі, а 28.08.2000 р. склав перші монаші обіти. Того самого року розпочав навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського в Золочеві, а влітку наступного року був спрямова-

ний до Бразилії і там у 2001-2004 роках навчався в Інституті філософії св. Василія Великого у м. Куритибі. Після закінчення філософських студій повернувся на деякий час на Україну, а згодом виконував служіння у василіянському монастирі в м. Перемишлі (Польща), де у 2005-2007 рр. вивчав богослов'я у Вищій духовній семінарії. Вічні обіти склав 24 липня 2005 р. у м. Жовкві. Повернувшись у 2007 р. на Україну, продовжував навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі), де в грудні 2008 р. закінчив повний курс богослов'я. Там же 30.11.2008 р. прийняв з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ, дияконські свячення.

Отець **Никанор Петро Ситар** народився 10.04.1983 р. в с. Сілець Сокальського р-ну Львівської обл. у сім'ї Івана й Ірени Ситарів. Має старшого брата Зеновія і молодшу сестру Марію (с. Йосафату СНДМ, яка 23.08.2009 р. склала вічні чернечі обіти). Отримав хрещення з рук підпільного священика-василіянина Мар'яна Чорнеги 27.04.1983 р., а коли підріс, Церква отримала свободу, тож міг уже вільно визнавати свою віру. Змалку любив брати участь у церковних відправах, прислуговував у церкві як паламар, свічконосець і читець. З 1989 по 1996 р. навчався у Сілецькій середній школі, а з 1996-го — у василіянському ліцеї в м. Червонограді, який закінчив у 2000 р. Тоді зацікавився монашим життям і 2.09.2000 р. вступив на кандидатуру до Крехівського монастиря. У грудні цього ж року був переведений до монастиря у Малому Березному, де закінчив кандидатуру і новіціят, а 19.08.2002 р. склав перші чернечі обіти. У вересні того самого року розпочав навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі), який закінчив у червні 2009 р. Упродовж років навчання був незмінним завідувачем інститутської бібліотеки. Склав довічну професію у Василіянському Чині 26.08.2007 р. у м. Жовкві, а 29.12.2007 р. у Брюховичах прийняв нижчі свячення з рук владики Діонісія Ляховича, ЧСВВ. Дияконські свячення прийняв у Брюховичах 30.11.2008 р. з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ. З липня 2009 р. виконує обов'язки префекта студентів ВІФБС.

Отець **Пантелеймон Денис Трофімов** народився 19.04.1979 року в м. Донецьку, в сім'ї Віталія і Зої Трофімових. З 1986 р. навчався в СШ № 92 рідного міста, а в 1994-96 роках — в історико-філологічному класі ліцею при Донецькому національному університеті, де здобув середню освіту. У 1996 р. поступив на історичний факультет цього університету, на спеціальність «Політологія». У 2001 р. успішно закінчив університет, здобувши диплом спеціаліста. Під час навчання в університеті стає активним учасником катехитичного студентського гуртка і парафіяльного братства при церкві Покрова Пресвятої Богородиці УГКЦ у Донецьку. Саме тоді відчув покликання до монашого життя і за порадою отця-пароха Василя Пантелюка вирішив вступити до Василіянського Чину. Був прийнятий на кандидатуру 18.07.2001 р., а після закінчення новіціяту в Крехові склав 28.08.2003 р. перші чернечі обіти. З вересня 2003 р. навчався у Львівській духовній семінарії Святого

Духа, де у 2006 р. здобув ступінь бакалавра філософії і богослов'я, а у 2007 р. ступінь магістра богослов'я. Під час навчання проживав і виконував служіння у Львівському монастирі св. Онуфрія. Для продовження навчання був спрямований у 2007 р. до Рима, для здобуття ліценціяту з догматичного богослов'я на Папському Григоріанському університеті. Проживав у домі Генеральної управи Василіянського Чину і там 23 березня 2008 р. склав Богові довічну професію. Нижчі свячення прийняв у м. Пряшеві (Словаччина) з рук Митрополита Пряшівського Кир Яна Баб'яка, ТІ, 8.04.2009 р., а через тиждень, 15.04.2009 р., дияконські свячення.

Отець **Йосиф Василь Щур** народився 21.12.1981 р. в с. Бубнище Долинського р-ну Івано-Франківської обл. Початкову освіту здобув у Бубнищанській початковій школі, опісля продовжив навчання у Поляницькій ЗОШ, а середню освіту здобув у 1997-1999 роках у Козаківській середній школі. 1 березня 2000 р. вступив на кандидатуру до Василіянського Чину, а після новіціату у Крехівському монастирі склав перші обіти 28.08.2002 р. З вересня цього ж року навчався у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Львів-Брюховичі), який закінчив у червні 2009 р. У 2007-2008 роках виконував служіння у Крехівському монастирі, а 29.06.2009 р. на празник Пресвятої Євхаристії склав довічну професію у церкві св. Андрія у Львові. Дияконські свячення прийняв 16.11.2008 р. з рук владики Софрона Мудрого, ЧСВВ, у Гошівському василіянському монастирі.

Зараз новоєреї матимуть можливість відвідати рідні місця і відслужити перші Божественні Літургії в тих церквах, звідки починався їхній шлях до монастиря, до священичого служіння. Бажаємо їм сили і витривалості до кінця своїх днів проповідувати Слово Євангелія Ісуса Христа «в Дусі і правді», щоб Царство Боже поширювалось «аж до краю землі» (Ді 1,8).

КОРОНАЦІЯ ГОШІВСЬКОЇ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У п'ятницю, 28 серпня, на празник Успіння Пресвятої Богородиці, у василіянському монастирі на Ясній Горі в Гошеві відбулася урочиста коронація чудотворної ікони Пресвятої Богородиці Гошівської.

Урочистості розпочалися напередодні, в навечіря празника Успіння Пресвятої Богородиці. У четвер ввечері, 27 серпня, було відслужено Велику Вечірню з Литією. Опісля розпочалося нічне молитовне чування, яке тривало наступного ранку.

Головні урочисті богослужіння розпочалися о 10.30 процесійним ходом від корпусу монастиря до ротонди. З храму Преображення Господнього до ротонди було перенесено чудотворну ікону Гошівської Богородиці та корони. Ікону несли о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні, та о. Матей Гаврилів, ЧСВВ, Головний Радник, а ко-

■ *урочиста коронація чудотворної ікони*

рони — о. Йосафат Коваль, ЧСВВ, Економ Провінції, та о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, ігумен Гошівського монастиря. Саме ці корони поблагословив Святіший Отець Венедикт XVI Папа Римський на прохання о. Дам'яна Кастрана, під час загальної аудієнції в Римі 1 липня 2009 р. Під час тієї ж аудієнції Святіший Отець Венедикт XVI отримав у подарунок від імені всього Василіянського Чину копію ікони Гошівської Богородиці.

Перед входом до віідпустової ротонди відбувся обряд коронування чудотворної ікони Гошівської Богородиці, який здійснив високопреосвященний владика Іван Мартиняк, митрополит Варшавсько-Перемишльський (Польща). З ним співслужили владики: Іриней Білик, ЧСВВ, канонік Римської базиліки Santa Maria Maggiore, який доклав чимало зусиль для того, щоб відбулася ця коронація, Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-емерит Івано-Франківський, і Тарас Сеньків, єпископ-помічник Стрийський. В обряді коронування взяли участь також о. Дмитро Григорак, ЧСВВ, апостольський адміністратор Бучацької єпархії, о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук та десятки священиків. В урочистостях взяли участь багато монахів, монахинь та десятки тисяч вірних з різних куточків Галичини і Прикарпаття та інших місць України.

Після обряду коронування розпочалася урочиста Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Високопреосвященний митрополит Іван Мартиняк. Під час проповіді митрополит підкреслив важливість сьогоднішньої події та зміст і значення празника Успіння Пресвятої Богородиці. Уже впродовж не одного століття Пресвята Богородиця збирає під свій покров вірних тут, на Ясній Горі в Гошеві, де зберігається і вшановується її чудотворна ікона. Вже не одне чудо сталося за посередництвом цієї ікони. Владика Іван пригадав часи підпілля, коли він приїжджав в Україну і бачив багатьох людей, які приходили на Ясну Гору і вимолювали ласк та заступництва у Божої Матері. Сьогоднішня багатотисячна присутність вірних з різних куточків України є свідченням їхньої любові і відданості Пресвятій Богородиці.

Владика Іван, наголошуючи на значенні празника Успіння, звернув увагу на євангельське читання празника — про двох сестер, Марту і Марію, які приймали у своєму домі Господа Ісуса і Його учнів. Саме таких вірних дітей потребує сьогодні Церква Христова, які би присвячували свій час на молитву і працю для Бога. Високопреосвященний владика заохотив усіх присутніх залишатися і надалі вірними дітьми Божими і дітьми Пречистої Діви Марії, триматися твердо святої Католицької Церкви, за яку вони так багато перетерпіли в часи переслідування.

У цей день дуже багато вірних приступили до святої Тайни Покаяння і до святого Причастя і тим самим виявили свою любов до Господа Бога і Пресвятої Богородиці.

Після закінчення Святої Літургії Преосвященний владика Іриней Білик зачитав папський декрет про надання монастирському храму Преображення Господнього в Гошеві титулу базиліки та його духовне споріднення з Римською базилікою Santa

■ *Після обряду коронування розпочалася Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Високопреосвященний митрополит Іван МАРТИНЯК*

Maria Maggiore.

Опісля о. ігумен Дам'ян Кастран, ЧСВВ, від імені братії Гошівського монастиря склав щиру подяку владикам, священикам, монахам і монахиням та усім вірним за участь у сьогоднішньому торжестві.

Протоігумен о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, зачитав вітальне слово Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира Гузара, який хоч не зміг особисто прибути на це торжество, листовно звернувся до всіх учасників свята та всіх паломників зі словами підтримки, заохоти і вдячності, що «не пошкодували часу і зусиль, щоб привітати нашу Небесну Матір у тих місцях, в яких особливо проявилася Її материнська опіка над побожним народом». Також о. Протоігумен від імені Провінції Найсвятішого Спасителя подякував усім присутнім за участь у святі, подякував о. ігумену Дам'яну та монашій братії за ревну працю у Гошівському монастирі та привітав о. Дам'яна із днем народження, яке він святкує саме в празник Успіння Пресвятої Богородиці.

Нехай же Пресвята Богородиця, яка виявляє свою опіку й турботу за посередництвом чудотворної Гошівської ікони, візьме під свій Покров нашу Церкву, наш Чин і ввесь український народ!

МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ГОШЕВА 20-23 СЕРПНЯ 2009 РОКУ

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ

Ми живемо у час, коли люди розучилися кидати собі виклик: боїмося мати дітей, бо це потребує багато праці та терпіння; боїмося знайомитися з новими людьми, бо вони нас можуть колись зрадити; боїмося братися за нову справу, бо щось може не вдатися; боїмося бути щирими, бо це може видатися комусь смішним; боїмося виявляти свою релігійність, бо мало хто так робить. Ми не любимо ставити себе під загрозу відчути, наскільки ми немічні, але ж тільки тоді, коли переборюємо, а не обходимо незручності і небезпеки, ми стаємо сильнішими. Одним із таких добровільних випробовувань віри є проща, і дужє радісно, що кожного року цей виклик приймає молодь, вирушаючи до Гошівського монастиря Отців Василіян.

Інколи людям важко пояснити, чому ти вирішуєш кілька днів іти вздовж траси, добровільно наражаючи себе на дуже неприємні незручності: коли вода справді досягає вартості золота, а твої стопи стають абсолютним синонімом до слова «мозоль», коли дуже важко згадати, як це – бути відпочилим і сповненим сил. Але насправді така відсутність комфорту є лише маленькою, видимою частиною айсберга, об який мають розбитися наші марні думки, самодостатність та егоїзм.

Постанова вирушити у 4-денну подорож дає

нагоду нам залишити вдома все те, що робить нас неспокійними, поглинає нашу увагу і наш спокій. Проща не дуже шкодує наші ноги, але дає відпочити душі, відновлює у ній тишу, в якій можемо почути Божу волю, віддатися молитві, не дивлячись на годинник, у духовних розмовах пробуджує бажання міняти щось в житті. А духовні пісні, котрі виконують прочани, є нагадуванням про таке важливе вміння усміхнутися, коли важко, і сказати Господеві: «Навіть тепер я Тебе люблю!».

Оскільки дорога є дуже хорошою аналогією до життя, то дає зрозуміти багато його аксіом:

- життя — це дорога до Бога, Він завжди поруч, але ми будемо з Ним лише тоді, коли зробимо свої кроки назустріч;
- іти до Бога буває дуже важко, але, якщо ми на це на наважимось, то в кінці нас чекає щось дуже величне;
- іти завжди набагато легше разом.

Якщо повернутися до конкретики, то четверта молодіжна проща до Гошева під проводом Отців Василіян тривала з 20 по 23 серпня 2009 року. Організаторами прощі були: о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, Голова молодіжної комісії у Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні, настоятель Івано-Франківського монастиря, о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ, настоятель Червоноградського монастиря, бр. Августин Векляк, ЧСВВ, член молодіжної комісії, та братя ЧСВВ. Проща відбувалася за благословенням ординарія Івано-Франківської єпархії Кир Володимира Війтишина, Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йоанікія Чверенчука, ЧСВВ, та за підтримки голови Івано-Франківської ОДА п. Миколи Палійчука. У прощі, крім молоді, взяли участь деякі матері дітей, які йшли у прощі, — вони працювали на кухні, готуючи сніданок, обід та вечерю понад 650 прочанам, і попри те, що кількість учасників прощі постійно збільшувалася, їжа не переставала бути дуже смачною і нікому її не забракло. Надзвичайно зворушливими були моменти, коли люди допомагали одне одному: коли намагалися якось зарадити маленьким травмам сусідів, ділилися водою та їжею; коли жителі міст і сіл, через які проходило паломництво, виносили воду і фрукти, щоб пітримати молодь у її доброму наміpі. Дуже гостинно зустрічали у церквах, просто хотілося плакати, коли місцеві жителі ще здалеку били у дзвони і виходили назустріч із хоругвами.

■ *життя — це дорога до Бога, Він завжди поруч!*

Девізом прощі були слова: «Ми поклали надію на живого Бога» (І Тим. 4,10). Хоча більшість учасників прощі — учні старших класів та студенти, наймолодшому прочанинові було 11 років, а найстаршому, пані Меланії, — 76. Паломництво мало чотири потоки, відправними пунктами яких стали Львів, Івано-Франківськ, Перегінське та Сколе. На третій день 650 паломників зібралися разом у Гошеві, після чого вони провели у святині з 22 на 23 серпня цікаві і дуже насичені нічні молитовні чування, за організацію яких особливо хочеться подякувати о. Севастіяну Бондаренку, ЧСВВ. На закінчення прощі о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, Ігумен Гошівської василіянської обителі, уділив повний відпуст, який увінчав усі старання людей, котрі взяли участь у цій прощі.

ПОДЯКУЙ БОГУ ЗА СВОБОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У вересні цього року Львівська Архиєпархія організовує святкування двадцятої річниці виходу з підпілля Української Греко-Католицької Церкви. З цієї нагоди буде проведено низку заходів, а саме:

18 вересня о 10.00 відбудеться наукова конференція у Львівській духовній семінарії Святого Духа (м. Львів, вул. Хуторівка, 35);

20 вересня об 11.00 — Архиєрейська Божественна Літургія, поблизу храму св. Архистратига Михаїла (м. Львів, вул. Виниченка, 22), відтак похід до Архикатедрального собору св. Юра;

20 вересня о 18.00 — Урочиста академія у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. С. Крешельницької.

Під час святкування буде відзначено осіб, які своєю відданістю Господу засвідчили вірність рідній Церкві.

20 років виходу УГКЦ із підпілля

«Наша Церква буде знищена, розгромлена більшовиками. Але Ви держіться, не відступайте від віри, від святої Католицької Церкви. Тяжкий досвід, який впаде на нашу Церкву, є хвилевий. Я бачу відродження нашої Церкви. Вона буде гарніша, величніша від давньої та буде обіймати цілий наш народ».

Митрополит Андрей Шептицький

СЛОВО ПРО ОТЦЯ МАТЕЯ ГАВРИЛІВА

Галина СПОДАРИК

Сумний монах — це сумнівний монах», — любить повторювати отець Матей Гаврилів, ЧСВВ (він ще багато мудрого може сказати!). І справді, вміє потішитись кожній Божій хвилі: чи то в хворобі, чи в хмарну днину, чи в болю, чи в журбі — на все дивиться вдячними Богові очима; пригадує безліч різних життєвих несподіванок, кумедних пригод, які розповідає, як справжній актор. Усім завжди весело і затишно з ним, люди горнуться і довіряють щиро і безпосередньо свої таємниці.

Тож і я спробую розповісти про ієромо-

наха Чину святого Василія Великого Матея Гавриліва, свого двоюрідного брата по батьковій лінії й водночас дядька по лінії матері так, як знаю, як підкаже серце, як покаже пам'ять...

Народилися ми з ним в одній хатині на березі ріки Нежухівки, яка протікає через село Рудники Миколаївського району Львівської області. Навкруги – поля, ліс, затишок, щедрий спів пташок... Можна спокійно вдивлятись у небо і дякувати Богу за святу тишу, за зелений рай, за неосяжність думок... Мабуть, сама природа розвинула у нас певну філософічність, цікаву плинність роздумів, спільність поглядів, любов до слова. Якщо поглянути на нашу родину, то це – роботящі, прості селяни, які з великою обережністю ставилися до комуни, і виховували нас справжніми націоналістами, показували, яких бід і страждань зазнали українці від «комуністичного добра», скільки загинуло в тюрмах, як вели допити партизанів УПА, як вивозили до Сибіру, кого й за що вбито... Ці розповіді були підпільними, у вузькому колі людей, ніхто зі сторонніх не мав про це ані знати, ані чути: «рот на замок!». Нас змалку навчили читати поміж рядків, щоб уміти відрізнити правду від радянської брехні. Отець, старший від мене на десять років, був мені за приклад і тоді, й зараз.

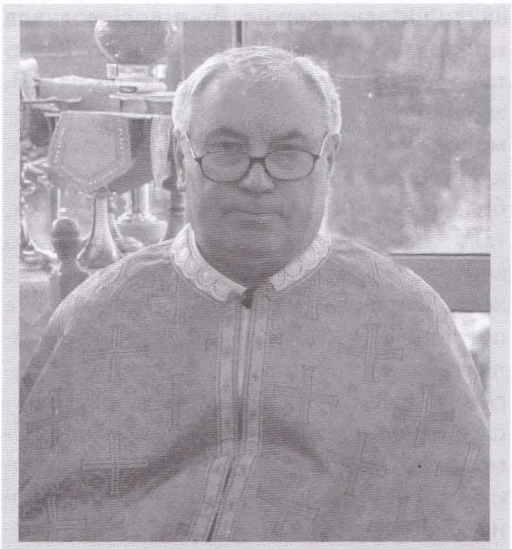

■ *отець Матей ГАВРИЛІВ*

Змалку Михайло (так я спершу називала його як брата) відзначався розсудливістю, був уважним до всього, любив тварин, умів слухати старших, ніколи не сперечався, не бешкетував. Старанно, з бажанням учився у школі. Був акуратним, охайним, зібраним, постійно про щось думав, а очі його при цьому були ніби занурені в глибоку висоту чи то високу глибину... Не знаю... Але, коли він дивився на людей, йому неможливо було сказати неправду чи скривити душею, бо, здавалось, він бачить кожного. Відколи його пам'ятаю, у нього постійно була книжка: у руках, на столі, під подушкою, в сумці... Він читав скрізь, робив цікаві нотатки, виписки, висновки, а ще скуповував книги по всьому світу. На них пішов не один угодований бичок його батьків, а мама Анастасія, жартуючи, часто говорила, що вони надалі й хату провалять під землю. Він знав безліч історій, умів бути цікавим співрозмовником для кожного – попри вік і статус. Він розуміється на моді, течіях мистецтва, музичних напрямках, літературі, балеті, опері, науці й техніці, збирає фольклор...

Звичайно, таким захопленням нікого не здивуєш. Але усе диво було попереду. Багато хто з односельців вважав, що Михайло готується до університету, тому так старанно вчиться. Так планував і він сам після закінчення технікуму харчової промисловості. Але Господь має щодо нас свої несподівані плани...

На Великдень 1971 року, коли молодь провадила гаївки, майбутній монах стояв біля старого місійного хреста і милувався вечором, співом, зоряним небом... Так розчулився від довколишньої гармонії, що подумки

вигукнув: «Боже, це прекрасно! Що я можу для Тебе зробити?!». Відповідь прийшла несподівано й шокуюче, торкнула серце, морозом пройшла тілом, громом стряснула мозок: «Ти маєш стати священиком!». Сердечно ще раз помолився, та радше це була розмова-безпорадність, сумнів, навіть страх, бо у час розгулу атеїзму було нелегко реалізувати таке покликання...

Не відаючи нічого про підпільну Католицьку Церкву, Михайло вступив до семінарії. Успішно навчався, був чесним і чистим перед Богом і перед собою, ніколи не планував здобути кар'єру в церковній ієрархії (так і досі!), хоча мав багато пропозицій. Дошукуючись істини, маючи доступ до архівів, він зрозумів, що саме Католицька Церва із Святішим Отцем Папою Римським на чолі є прямим спадкоємцем Ісуса Христа — вселенська, правдива, непохитна у вірі. Українське підпілля Греко-Католицької Церкви зазнало нещадних репресій, але, поборовши страх, в Ім'я Христа зважувалося на великі жертви: смерть, тюрми, переслідування, обшуки, виселення, конфіскацію майна... Але не здавалося, бо істину неможливо збороти, її не вбити, не залякати.

Постановивши служити Богові жертовно й чесно, отець Матей став католицьким священиком. Цього влада допустити не могла, його звільнили з парафії із забороною займатися душпастирською діяльністю. Ми, домашні, тоді ще не зовсім усе розуміли, але довіра до Михайла була така велика, що сумнівів не було: він діє правильно! Усі, як могли, йому допомагали: поширювали Боже Слово, переказане його вустами, багато читали, молилися. Почалося цікаве, напружене, неспокійне, бурхливе підпільне життя.

Познайомившись із членами Гельсінської спілки, отець Матей поєднав боротьбу за легалізацію УГКЦ із виборюванням незалежності України. В'ячеслав Чорновіл, Ігор та Ірина Калинці, Іван Гель, Степан Хмара, отець Ярослав Лесів, Зенко Краківський, Микола Руденко, Йосип Тереля, брати Горині, Левко Лук'яненко — ось неповний перелік імен видатних людей, які побували у нас в Рудниках. Дисиденти молилися, видавали журнал «Український вісник», відновлювали церкви і монастирі, пробуджували національну свідомість серед мешканців Галичини.

Одного вечора 1981 року (якщо не помиляюсь) до нас додому прибув отець Матей і сказав, що ходить тепер, ніби лезом бритви, що поборов страх і не боїться померти, адже це лише народження до вічності, що не відступить від своїх переконань, а буде свідчити істину до кінця. Він був настільки одухотворений, що його слова звучали, немов Нагірна проповідь, і мали на нас такий вплив, що якби сказав зректися усього й піти за нам, ми б пішли...Але він такого не сказав, лише попросив зберегти-заховати, якщо нам не страшно, заборонену літературу, друкарську машинку, папір, кальку, журнали «Український вісник» (про це, читачу, ти читаєш уперше, бо я досі мовчала і зберігала таємницю більш ніж 20 літ, та, зрештою, мене ніхто й не питав). Я, звичайно, подякувала за довір'я і допомогла, чим змогла... «Позбудься страху» — святий постулат отця Гавриліва, бо «де є сумнів, там є страх, а де страх, там нема віри». У той час я працювала вчителем у радянській школі, отець не хотів наражати мене на небезпеку, але постійно дбав про мій духовний та інтелектуальний розвиток. Я прочитала багато книжок «із-під поли»: твори Бориса Антоненка-Давидовича, Анатолія Дімарова, Осипа Назарука, серію «Червона калина», Генріка Сенкевича, забороненого Шевченка, Ліну Костенко, Мішеля Куаста... і, звичайно, Святе Письмо.

Ми часто молились при закритих вікнах, отець давав шлюби, хрестив дітей, вів душевні бесіди; часто розходилися аж на світанку, тішилися, що отець перебуває з нами. Він розповідав, як одного разу прийшов сповідатися дідусь, і так довго вклякав на коліна, так кректав, стогнав, ледве дихав... Аж тут хтось як крикне: «Міліція!», — і дід так спритно підвівся, так побіг, що утік найпершим! А ще якось запросили отця висповідати одного хворого саме напередодні свята святого Миколая. На це нагодився сусід-атеїст — віддаий комуняка. Домашні не встигли заховати підпільного монаха, стояли, мов громом повержені... Отець спокійно продовжував сповідь. Ставши, як вкопаний, на порозі, чоловік довгенько спостерігав, а потім почав перелякано хреститись і вигукнув: «Боже, святий Миколаю! А ти таки живий! Свят-свят-свят!». І з тими словами вибіг із хати... Ось так Господь захищає своїх відданих дітей.

«Людина, перш за все, — історія», — ще одне гасло отця. Відійшли в минуле роки переслідування й репресій. Але історія повинна пам'ятати, що протягом 1980-1989 років отець Матей Гаврилів як ісповідник віри багато перетерпів:

9.04.1981 р.Б. — обшук за місцем проживання у с. Рудники. Конфісковано релігійну літературу, богослужбові речі.

7.06.1986 р. Б. — за греко-католицький похорон дитини штраф 50 рублів.

16. 12.1986 р. Б. — затриманий функціонерами КДБ і МВС. Конфісковано релігійні речі. Покарання — штраф 50 рублів.

1.10.1987 — 16.12.1987 р. Б. — військова служба у Чорнобилі.

12.08.1988 — 27.08.1988 р. Б. — за відправу прилюдних Богослужінь — перебування у карцері в Івано-Франківську.

15.01.1989 — 30.01.1989 р. Б. — за відправу прилюдних Богослужінь — перебування у карцері в Івано-Франківську.

26.02.1989 р. Б. — напад, здійснений працівниками МВС, побиття у Львові.

11.05.1989 — 26.05.1989 р. Б. — за відправу Великоднього прилюдного Богослужіння у Жовкві на цвинтарі — отець потрапив до карцеру у Львові.

18.06.1989 р. Б. — за спробу прилюдно помолитися біля пам'ятника св. Володимирові у Києві — напад і побиття (такі дані взято із автобіографії отця М. Гавриліва).

Під час підпільного служіння — численні виклики в КДБ, погрози, переслідування, спроби виселити за кордон, звільнення з роботи (працював дезінфектором, електриком, двірником, санітаром, вантажником, слюсарем, кочегаром).

І все ж вершиною цієї боротьби був організований похід 17 вересня 1989 року у Львові від Порохової вежі до храму св. Юра, у якому взяло участь понад 250 тисяч віруючих. А у проповіді отець Матей закликав не боятися, а таки вимагати від влади легалізації УГКЦ. Невдовзі віруючі дочекалися права відкрито молитися, повідкривали церкви, кожен отримав можливість сповняти свій релігійний обряд...

■ *перші легальні Богослужіння*

«РЕЛІГІЙНІ ХВИЛИНИ» З ОТЦЕМ ВАСИЛЕМ ЗІНЬКОМ, ЧСВВ

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК,
журналіст, катехит, член товариства «Містична Троянда»

Він ніколи не мав ані свого коня, ані власного автомобіля... За 60 років священства і більш ніж 65 монашества жодного разу не був при владі... «Ніколи не мав погонів...» — жартував отець.

«Пророцтво, що не буду ігуменом, сповнилося: і ніяким настоятелем я не був. Раз, правда, мене назначили дорадником дому в Апостолес (Аргентина), але по двох днях звільнили. А зрештою, чи нема що іншого робити в монастирі? Та є!» — згадував сам отець у книзі «Релігійні хвилини» (видавництво «Місіонер», 2008 рік).

Після себе залишив нам своїх духовних дітей — власні книги, а їх близько сорока. Видані вони в Аргентині, Бразилії і в рідній Україні... Остання книга о. Василя Зінька — автобіографічна, зветься «Релігійні хвилини». Написана фактично в останні місяці перед відходом до Вічності. У ній — спогади з далекого дитинства в рідному Сокалі, дороги юного і зрілого мужа Божого.

«Тим то ми дуже тішимося з того, що отець Василь Зінько (...) на схилку днів своїх написав сам про себе книгу, залишивши нам на згадку добрий спомин про себе», — читаємо у слові від редакції. Епіграфом до книги стали священні слова апостола Павла: «За все дякуйте Богові». Отож, за задумом самого отця Василя, ця книга є подякою Всевишньому.

«Отак то 8-го січня 2008 року Божого спало мені на думку навести на папір отаку свою власну релігійну історію. Не буде вона якась там «наукова», але буде монументом хвали та подяки Господу Богу та Пресвятій Богородиці», — пише отець у вступному слові. Книга складається з багатьох коротеньких розділів-слайдів. Кожен із них — релігійні хвилини, пережиті в колі сім'ї, серед студентства, під час служіння у Христовому виноградникові.

«Навіть не пам'ятаю, коли то мене почали вчити молитися... Кожного ранку я ставав на коліна на віку банбетля й голосно молився. А молився цілі «Щоденні молитви». Домашні, що були в хаті, прислухувалися до моєї молитви і, якщо я помилився, то зараз поправляли... По якімсь часі, коли вже батьки мене вважали за «духовно зрілого», то відмовляв молитви сам і потиху, хоча з тих молитов я понині незадоволений, — кращі бо були ті голосні моління».

З книги дізнаємося, що сім'я отця Василя була глибоко релігійною і патріотичною. Побожна, сердечна і трохи хвороблива мама, яка старалася матеріально допомогти бідніщим, а також вболівала за навернення грішників. Якщо серед знайомих хтось важко хворів, казала чоловікові (батькові отця Василя), щоб запропонував умираючому висповідатися. Таким чином допомагала багатьом людям.

«Я був малий і часто видів, як мама давала їсти чи якесь шмаття бідним і потребуючим. Це записалося глибоко в серці, і недаром казали також про мене в церкві св. Онуфрія, що роздав би увесь монастир...».

Батько о. Василя — побожний і строгий, старався, щоб його сини здобули освіту. «А про вартість навчання я чув від батька змалку: «Мої сини мають мати університет», — не раз він казав».

З книги довідуємося, що змалку малий Володимир-Євген (хресне ім'я отця Василя) хотів бути священиком. Про це отець написав у розділі «Зимовим ранком»: «Ранок. Я вже встав і помолився. Та й скачу коло діжі з тістом...Скачу з одного боку тої діжі на другий. Притім поглядаю у вікно, що замерзло і

вкрилось інеєм. Підходить до мене мама, дивиться мені в очі та й по хвилі питає:

— А ти не будеш женитися?

Коли мама каже що, то й відповідаю: «Ні не буду»...

І тоді слідує друге питання: «А будеш ксьондзом?!» — «Так, буду»...»

Ще з раннього дитинства отець Василь мав велике покликання вчитися. Запал до навчання, до пізнання він проніс усе життя. Здобував освіту, переборюючи немалі труднощі. У 12 років малий Володимир залишає батьків, рідний дім і їде вчитися в ювенат Отців Редемптористів на Збоїська. Згодом, закінчивши навчання, разом із сім'єю переїжджає до Аргентини. Тут не було ані грошей, ані великих можливостей продовжити навчання. Підліток Володимир разом з батьком працювали на плантаціях бавовни. Мали надію, що її продадуть, і, таким чином, будуть кошти на подальше навчання.

Але все сталося по-іншому. Налетіла саранча і почала пожирати посаджене. «Під вечір посадка наша була чорна, тільки галузки стирчали, яких саранча не могла подолати. Нападало тої біблійної пошесті й до криниці та налізло до хати, щоби смакувати одежу. Ми стали безрадні після того. Правда, ми не нарікали, бо, видно, був це палець Божого Провидіння, щоб я не їхав до Европи, бо вже недобре заносилося на Другу світову війну...».

Бог благословив о. Василя на інше навчання, в ювенаті св. Йосипа в Прудентополі (Бразилія). 17-літній хлопець сам вирушив у «тисячокілометрову подорож» з Аргентини до Бразилії. «...Батько відвіз мене до Кітіліпі, де проходить залізнична лінія, та посадив на поїзд, і я поїхав сам у світи».

Майбутній отець багато вчився в різних визначних містах, також закінчив Папський університет в Римі, за Папи Пія XII.

Не менш цікавим і повчальним є опис світу місіонером отцем Василем Зіньком. Не-

■ *отець Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ*

відомо, чи хтось знає, скількома мовами володів отець і в скількох країнах побував, навчаючи Слова Божого.

Про місійну працю отця в різних країнах дізнаємося з таких розділів: «У Новім Ульмі» (Німеччина), «Батьківщина латишів» (Латвія), «Їдемо до Естонії» (Естонія), «Литовський побут» (Литва), «У святому Юра в Нью-Йорку» (США). А ще — Білорусь, Італія, Бразилія, Аргентина і, звичайно, Україна...

Книга отця Василя Зінька «Релігійні хвилини» — це розмова із самим отцем, де жартівливо про серйозне, колоритно, цікаво, навіть, захоплююче отець перегортає перед нами сторінки свого Богопосвятного життя. У цих коротеньких і, на перший погляд, простих оповіданнях-історіях криється велика мудрість, доброта, щирість отця Василя. У заключному слові від редакції читаємо: «Усі ми менше від нього знали, менше від нього могли, менше від нього уміли. Тим то й тяглися до нього справжнього — справжнього священика і справжнього патріота — справжньої людини, що воістину відобразила Божий образ і Божу подобу в своєму житті».

СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ ХРИСТОВІ
(ОТЦЮ ВАСИЛЮ ЗІНЬКУ, ЧСВВ)

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК

Поміж терпінь, у цій Долині Сліз,
Немов свічу, запалену в любові,
Усе життя, як скарб святий, проніс
Синівське серце, віддане Христові.

Радів добром, задумано мовчав,
Оперезавшись правдою у слові.
Своїм життям відважно научав –
Горіти серцем, відданим Христові.

Сміється світ, вирує суєта,
Хвалу співають злобі і гріхові.
В пітьмі нам світить істина свята –
Прожите серцем, відданим Христові.

ПОСВЯЧЕННЯ КАМЕНЯ ПІД БУДІВНИЦТВО ХРАМУ У ВОЛІ-ВИСОЦЬКІЙ

12 липня, в день верховних апостолів Петра і Павла, в с. Воля-Висоцька, парафію якої обслуговують наші отці з Жовкви, відбулося посвячення наріжного каменя під будівництво нового храму св. Архистратига Михаїла. Урочистість розпочалася Архиєрейською Святою Літургією, яку відслужив владика Сокальсько-Жовківської єпархії Михаїл Колтун. Співслужили ігумен Жовківського монастиря о. Веніамин Чернега, о. Софрон Попадюк та о. Ярослав Малиш, парох с. Замочок. На закінчення Літургії ігумен подякував владиці Михаїлу, священикам, які взяли участь у відправі, та всім присутнім. Опісля процесійним ходом духовенство та миряни подалися до місця, де відбулося посвячення каменя. Воно розташоване біля колишньої військової частини. Посвятивши камінь, владика вклав капсулу та окропив свяченою водою всіх присутніх. Ігумен о. Ве-

■ *посвячення каменя*

ніамин, зі свого боку, ще раз подякував владиці, всім, хто спричинився до цієї події та заохотив парафіян Волі-Висоцької вже з першого дня взятися до роботи. В освяченні взяли участь представники районної і місцевої влади, голова сільської ради. Від району виступив заступник жовківської райадміністрації – п. Антон Харук. На закінчення владика ще раз подякував всім та уділив своє архипастирське благословення.

ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО ЄПИСКОПА ДЛЯ ПАРМСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ У США

29 липня 2009 року Апостольська столиця повідомила про те, що Святіший Отець Венедикт XVI, Папа Римський, прийняв зречення Владики Роберта Михаїла Москаля, Правлячого єпископа єпархії Святого Йосафата для українців католиків у м. Пармі (штат Огайо, США), і призначив Владику Івана Буру, єпископа-помічника Філадельфійської митрополії, Апостольським адміністратором вищезгаданого вакантного престолу.

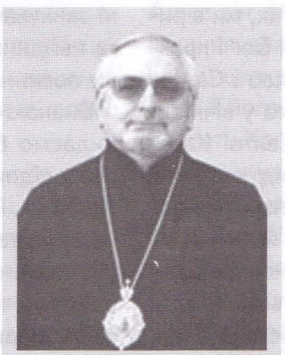

■ *Владика Іван БУРА*

Єпископська хіротонія Владики Роберта Москаля відбулася 13 жовтня 1981 року в Катедральному соборі Непорочного Зачаття у Філадельфії. Він був Правлячим єпископом Пармської єпархії понад двадцять п'ять років, від 29 лютого 1984 року, коли відбулася його інтронізація. Він був першим єпископом цієї єпархії, адже її було створено з благословення Святішого Отця Івана Павла II 3 грудня 1983 року.

Архиєрейська хіротонія Владики Івана Бури відбулася 21 лютого 2006 року у тому самому Катедральному соборі Непорочного Зачаття у Філадельфії. Головним святителем був Блаженніший Любомир, а співсвятителями – Високопреосвященний Архиєпископ Стефан Сорока, Митрополит Філадельфійський, та Преосвященний владика Михаїл Кучмяк, єпископ-емерит.

ЧЕТВЕРТА ПРОЩА НАРОДІВ ТА НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ У ТЯЧЕВІ

Уже вчетверте, з 17 по 20 липня 2009 р. Б., у Мукачівській єпархії відбулася Проща народів та національностей у м. Тячеві. У богомріллі взяли участь близько 60 священиків та півтори тисячі вірників різних національностей: українці, румуни, словаки, чехи, угорці, поляки, австрійці, росіяни. 18 липня о 19.00 відбулася Архиєрейська Свята Літургія, яку очолили преосвященний владика Мілан Шашік і екзарх Одесько-Кримський –владика Василій Івасюк. Після Літургії – хресний хід зі свічками до міського парку, де організували концерт народів та національностей. Завершилася програма опівночі – святковим феєрверком.

«ВІРУЮ, ГОСПОДИ, Й ІСПОВІДУЮ, ЩО ТИ ЄСИ ВОІСТИНУ ХРИСТОС, СИН БОГА ЖИВОГО...»

Слава Ісусу Христу!

На адреси настоятелів Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні прийшли листи, автори яких висловлюють своє підозріння, чи ті правдиво визнають католицьку віру. Тому Управа Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні, для добра вірних, вважає за необхідне висловити наступне:

Ми всі, також і всі священики та ченці Василіянського Чину в Україні, непохитно і твердо віримо в усе те, чого навчає Свята Католицька й Апостольська Церква на чолі зі Святішим Отцем папою Римським. Так, ми віримо, що Ісус Христос є правдивий Бог і правдивий Чоловік, Єдиносущний Отцю і Святому Духові, Один із Тройці; віримо у вічність неба і пекла, згідно з наукою Святої Католицької Церкви; відрікаємося від кожного гріха, який засуджує Церква, і визнаємо потребу Покаяння і Сповіді. Саме як знак визнання такої віри кожен василіянин складає окремий обіт, яким зобов'язується виявляти повсякчасну вірність і підлеглість Вселенському Архиєрею, Христовому Намісникові.

Ми намагаємося завжди виявляти свою віру у словах і ділах, проповідях і друкованих виданнях, згідно з навчанням Господа нашого Ісуса Христа і Його Святої Церкви. Тому навчаємо завжди відкрито і не приховуємо нічого.

Нас дивує, що у підписантів листа з'явилися сумніви щодо нашої віри, оскільки вони можуть бути базовані виключно на здогадках або домислах. Ще більше дивує наївність їх намірів проголошувати на цій основі якісь юридичні наслідки для нас чи будь-кого іншого.

У листах йдеться про нібито єресі, які пропагує Верховний Архиєпископ кардинал Любомир Гузар. Ми не знаємо випадків, коли б компетентна церковна інституція проводила правосильний процес і визнала, що Глава Української Греко-Католицької Церкви пропагує думки, не згідні з вченням Святої Католицької Церкви. Вважаємо, що на сьогодні звинувачення Глави УГКЦ є блюзнірським та негідним очорненням, за яке винні в цьому повинні понести відповідне покарання.

Визнаючи свою католицьку віру, ми відкидаємо будь-які посягання на неї зі сторони підписантів листа, громадян Антоніна Догнала, Річарда Шпіржіка, Роберта Обергаусера та Василя Гітюка, які намагаються видавати себе за таких, що мають духовну владу, а насправді уже не є ані ченцями-василіянами, ані священиками, ані католиками. Визнаємо, що ніколи не належали і не можемо належати до їхньої спільноти і тому не можемо бути з неї виключені, ані не визнаємо будь-якого проголошення, яким вони погрожують. Одночасно закликаємо їх до покаяння, навернення, відкликання всіх очорнень і прийняття належної покути за всі злодіяння, які вони вчинили у своєму духовному засліпленні.

«ПРИХОДЯТЬ ДО ВАС В ОВЕЧІЙ ОДЕЖІ, А ВСЕРЕДИНІ ВОВКИ ХИЖІ» (МТ 7,15)

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ

Уже кілька років на духовних теренах Західної України, «підшиваючись» під УГКЦ, рівно ж і Василіянський Чин, діє так звана група «догналівців». Отже, хто вони і звідки походять? Що проголошують і чого навчають?

Антонін Догнал, колишній священик Римо-Католицької Церкви у Чехії, запалений хворобливою ревністю, об'єднавши навколо себе Спіржика Річарда і його брата Юрія, а згодом Обергаусера Роберта і Гітюка Василя, проголосив себе їхнім непомильним вчителем, вимагаючи беззастережної довіри до свого навчання, включно з його методами. Найбільш відповідним духовним полем для такої експериментальної діяльності послужила Україна (адже інші держави чувають над психічним здоров'ям своїх громадян), де вдалося увійти в УГКЦ і Василіянський Чин. Але щоб осягнути мету (тут важко сказати, що йдеться про спасіння у Христі Ісусі), вибрано такі засоби: послідовно знеславлювати Церкву і її провід, а можливим прибічникам щось велике обіцяти, як от визволення з духовного рабства чи обмеження, повне прозріння і спасіння.

Щоб ще краще було зрозуміло суть справи «догналівців», усю її наївність і безглуздість, можемо подати таке порівняння. Кілька вчителів в одній школі, під натхненням одного з них, оцінивши усю проблемність навчання і виховання у державі, уклали простий план діяння, щоб ситуацію докорінно змінити на краще. Вони проголосили себе начальниками кількох обласних управлінь освіти, а свого провідника — відповідно міністром освіти і науки. Це настільки захопило їх, що вони вжилися у цю нову роль, як це буває у виставі. А що оточення? — Спостерігає за цією комедією: хтось захоплюється, дехто підтримує чи осуджує артистів, розуміючи що це тільки чудова гра. Офіційна влада відповідно відреагувала на такі дії своїх підлеглих, звільнивши зі школи. Але теперішні артисти цього й слухати не хочуть. Вони пориваються навчати усіх і вимагають, аби ними захоплювалися.

Скажете, що це тільки притча, але це реалії з нашого релігійного життя. Подібно діють «догналівці», підмінюючи й перекручуючи дійсність, подаючи тільки те, що грає їм на руку в їхньому обмеженому й суб'єктивному світі. Для прикладу можемо навести тільки деякі елементи, адже їх дуже багато:

- хоч «догналівці» обіцяли у своїй чернечій присязі Богові, що не будуть старатися «про церковні гідності», не тільки забули про те, чого мали дотримуватися, а, понад те, поставили собі за мету осягнути їх за будь-яку ціну. Покинувши практику покори, поставили себе понад усіма, тому й мають зухвальство вказувати навіть Святішому Отцеві, як він має поступати, знеславлюючи при цьому усіх його помічників;

- щоб обманювати довірливий народ, маніпулюють мовчанням Римського Архиєрея. Адже він фізично не у змозі вирішувати усі питання для добра Церкви, тому й доручає іншим церковним інституціям діяти «від його імені й його владою» (кан. 46 §1 ККСЦ). Тож декрети Конгрегації для Східних Церков про виключення з Василіянського Чину «членів групи Догнала» важні, немовби їх видав сам папа. Тим більше, що апеляції проти цих декретів Найвищий Трибунал Апостольської Сигнатури у Ватикані відкинув — як позбавлені будь-якої основи;

- у Церкві, як і в цивільних установах, є субсидіарність, тобто усі питання вирішуються на своєму рівні. Ніхто ж із громадян не подає своєї скарги у Верховний суд, бо для цього є компетентні місцеві суди чи пізніше апеляційні. Тож колегіальний трибунал Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ, за незаконне присвоєння уряду і його виконування, нанесені кривди й шкоди, розпалювання бунту та непослух, виніс «догналівцям» кару великої екскомуніки (червень 2008 р.). Апеляційний Колегіальний трибунал Верховного Архієпископства УГКЦ залишив вирок незмінним. Він є остаточним. Найвищий Трибунал Апостольської Сигнатури у Ватикані відкинув інші апеляції як позбавлені будь-якої основи;

- членам групи Догнала, які покарані великою екскомунікою, забороняється служи-

ти Святу Літургію, уділяти чи приймати Святі Тайни, виконувати будь-які уряди, служіння або завдання, здійснювати акти управління, які, якщо однак здійснюються, є недійсні на підставі самого права (кан. 1434 §1);

- ставши явною сектою, «догналівці» далі підшиваються під УГКЦ, називають себе ченцями, навіть проголосили себе церквою, ще й до того єдино правовірною, тим самим немовби позбавивши всіх інших засвідчення правди і життя з Богом. Згадаймо: за цю правду тільки з Василіянського Чину третина довоєнних отців залишила свої кості в катівнях, у мерзлотах Сибіру й розлогих азійських степах;

- на основі особистого фальшивого тлумачення апостольської і пророчої служби в Церкві провокаційно інспектують віру і виносять свої вироки законній церковній владі та її інституціям (Трибуналам, Конгрегаціям, Конференціям єпископів, усім єпископам УГКЦ, настоятелям Чинів тощо), тобто усім, хто говорить їм правду, бо вона коле їх в очі. При цьому всіх одягають в одежу зради Христові, єресей і апостазії, щоб далі виглядати єдиними «ревнителями Божого закону» й мати вплив на легковірних людей;

- свою злобу «догналівці» зосередили на главі УГКЦ Блаженнішому Любомирові, наших єпископах. Хитро задумали, читають же Біблію: «Ударю пастиря, і розбіжаться вівці» (Мт 26,31). Таке діяння — це не що інше, як передача смертельної отрути чи вірусу, який нищить серце й душу християнина. І чи має хтось ще відвагу називати це Божою справою? — Христос же прийшов спасати, а не судити; сіяти добро й мир. Він же скартав апостолів Якова й Івана, які хотіли стягнути вогонь з неба, щоб пожер самарян, які їх не прийняли. Чому ж? А тому що їхня ревність була проти Духа Христа!

- практика Сазави, Праги й Підгірців показує, що дана група не здатна належно нормально функціонувати у структурі Церкви задля духовного добра вірних. Їм, як секті, церковні рамки явно завузькі. Окрім того, вони не здатні творити щось нове по-Божому, а тільки роблять замішання серед релігійних людей. Правопорядок, який регулює усе церковне життя, для них лишень «шматок паперу». Законну церковну владу, яка має апостольське передання, намагаються виключати із життя одним словом «апостати», щоби засновувати свою церкву, бо ж Христова Церква існує. Спитаєте, хто ж так вирішив? — Та ж непомильний керівник групи, який присвоює усю владу (виконавчу, законодавчу й судову) виключно собі. Що буде далі? А це неважко й передбачити.

Отже, що скажемо про членів групи Догнала?, Що це:

- збунтовані ченці, яких за непослух виключено з чернецтва;

- екс-священики, яких покарано вироком великої екскомуніки і яким заборонено священнодіяти, оскільки вони уже поза Церквою;

- самопроголошені єпископи, узурпатори духовних дібр і маніпулятори людського сумління;

- неправдиві вчителі, з властивими собі методами і способами діяння, які сіють розбрат, покарання й сумніви серед довірливих людей.

Запевненням нашого спасіння є повна злука з Католицькою Церквою тут на землі, а її мають ті охрещені, які у видимому організмі (яким є Церква) з'єднуються з Христом вузлами віровизнання, святих Тайн і церковного проводу (кан. 8 ККСЦ). Та й сам Син Божий Ісус Христос не даремно закликав до чування й молитви, попереджаючи, що постануть і вчителі неправдиві, які будуть і чуда творити, щоб звести навіть вибраних. Тож застерігаємо вас, наших вірних, не дайте втягнути себе у цей небезпечний і підступний експеримент, який може мати сумні релігійно-духовні та психічні наслідки.

ДО ЦАРИЦІ МИРУ В МЕДЖУГОР'Є

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Ще за життя отця Йосафата Воротняка, ЧСВВ, я чув від нього про Меджугор'є, де він неодноразово бував, адже народився у Боснії. Одного разу на моє запитання, що ж є у Меджугор'ї, він з повагою розповів:

— Там гора об'явлень Божої Матері, а напроти — гора Хресної дороги. У центрі міста знаходиться храм святого Якова. Це місце таємниче, воно наповнює Божими ласками навіть людей невіруючих і нехристиян (наприклад, мусульман) та робить їх іншими. Багато людей там преображаються і в глибині душі задумуються над станом своєї душі. Це важко передати чи розказати, краще самому пережити цей стан через молитву.

Хоч я про таку поїздку і не думав, але цього року мені випало побувати не тільки у цих місцях, але й стати учасником чотирнадцятого міжнародного семінару для священиків на тему «Ви — друзі мої» (Ів. 15, 14), який відбувався з 25 червня по 6 липня у Меджугор'ї.

■ *статуя Матері Божої з білого мармуру в Меджугор'ї (Боснія) на горі об'явлень*

На ці реколекції з України прибули священики і семінаристи трьома автобусами зі Львова, Івано-Франківська і Тернополя.

Деякі священики уже не вперше стали учасниками таких реколекцій. Щодо священиків, то можу запевнити, що вони з розумінням і великою побожністю ставилися до усіх приписів, оскільки реколекції проводили Отці Францисканці, згідно з установленою програмою.

Протягом усієї подорожі отці і брати семінаристи молилися (Вечірню, Утреню, вервиці), а також співали побожних пісень. Час спливав швидко. Під час подорожі ми змогли вкотре переконатися, який прекрасний світ подарував нам Господь: гори, ліси, річки, поля, синє небо і тепле літнє сонечко. На жаль, ми деколи цього не помічаємо і, замість того, щоб дякувати Богові за всі ці чудові дари, Його зневажаємо своїми гріхами і наріканням на життя, яке є Божим даром. Як мало ми задумуємося над тим, що Всемогутній Господь Бог ділиться своїм багатством, своїм творінням із нами, людьми. «І сотворив Бог людину на свій образ...чоловіком і жінкою... І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром... Ось я даю вам усяку траву, що розсіває насіння по всій землі, та всяке дерево, що приносить плоди з насінням...» (Бут. 1, 27-29) — читаємо ми на початку Святого Письма, де наш Творець віддає людям своє багатство.

Під час подорожі в авто ми могли спостерігати, як наповнені різними транспортними засобами дороги і вулиці міст. Й увесь цей рух упорядкований. У більших і менших містах проживає так багато людей — й усіх їх наш Отець Небесний годує.

Ось ми приїхали до Будапешта, де зупинилися на цілий день. З цікавості пройшлися вулицями столиці Угорщини. Вже з самого ранку ми відправили Службу Божу у храмі Братів Францисканців, а потому мали змогу оглянути центр міста, побачити визначну будівлю парламенту над Дунаєм, відвідати церкви. І під вечір ми вже всі були біля своїх автобусів.

Майже біля всіх житлових будинків побудовано дитячі майданчики. Батьки, прийшовши з роботи, перебувають там зі своїми дітьми. Це добрий приклад правильного виховання дітей. Якою б гарною не була природа місцевості, якими прекрасними не були б міста і села, та найчудовішими у цьому світі є люди — мешканці тих міст і сіл. Їх доброзичливість, усмішки, порядність у спілкуванні між собою надихають добротою людських сердець, що є відображенням Божої любові.

Увечері покидаємо Будапешт, а над ранок в'їжджаємо до Хорватії, а потім у Боснію і Герцеговину. У Боснії ще досі помітні наслідки війни. Немов буревій, прокотилася країнами колишньої Югославії ця війна. Найбільше лихо спіткало Хорватію і Боснію. На початку дев'яностих років минулого століття федеральні війська Югославії бомбили столицю Словенії Любляну, пізніше міста Хорватії, де воювали між собою хорвати і серби, а відтак вогонь спалахнув у Боснії. Війна мала свої етапи і наслідки. У Боснії проживали боснійці, серби і хорвати. На початку війни у Боснії федеральні війська Сербії воювали проти боснійців і хорватів, які там проживали. А коли федеральні війська відступили, розпочалася ще страшніша внутрішня ворожнеча. Боролися між собою боснійці, хорвати і серби. Війна жахала не лише народи, що населяли колишню Югославію, але й усю Європу.

Ось один із випадків цієї братовбивчої війни. Коли падали бомби на Сараєво, юнак-боснієць вибіг на перехрестя двох вулиць, став на коліна і, звівши руки вгору, благав Господа про примирення. Недовго молився, бо пролунав постріл з будинку і поранений юнак впав на бруківку, стікаючи кров'ю. Дівчина, побачивши усе це з вікна, вибігла і надала йому першу допомогу. Знову пролунав постріл і біля юнака впала мертвою дівчина-хорватка. Дівчина, яка була християнкою-католичкою і юнак-мусульманин померли мученицькою смертю. Людяність сильніша за смерть.

Саме у десяту річницю об'явлень Матері Божої у Меджугор'ї розгорілася ця кривава жорстока війна. Марія об'явила себе Царицею Миру. У той час, як розпочалася ця боротьба, у Меджугор'ї було понад сто п'ятдесят тисяч паломників з усього світу. Їм довелося завчасно покидати це благословенне місце. Сушею, через Хорватію, вони добиралися до своїх країн. Барикади на дорогах, труднощі з транспортом створювали неабиякі ускладнення, бо, крім паломників, з'явилося багато біженців. Матері оточували казарми і сміливо просили генералів, щоби їхні діти повернулися додому. Вони не хотіли, щоб їхні сини вбивали таких самих синів інших матерів. Багато солдатів, які не хотіли воювати, втікали з армії за кордон, найбільше до Італії. Їх вважали дезертирами і вони підлягали розстрілам, виконання яких не було рідкістю під час цієї жахливої війни. Ворожнеча також мала міжконфесійний характер. Мішенями під час бомбардування ставали католицькі церкви. Війна породжувала багато біженців, будинки перетворювалися на руїни, палали будівлі, а смерть не перебирала. У деяких місцях сквери і парки перетворювалися на цвинтарі. Невинні люди, що загинули, спалені, зруйновані будинки, спустошення сіл і міст, ненависть і невиліковні рани суспільства — ось що принесла ця війна. Багато хорватів назавжди покинули свої рідні оселі у Боснії. Коли людина вбиває іншу зовсім невинну людину лише тому, що вона іншої національності чи віросповідання, — це жах, який наш розум не може сприйняти.

Із об'явлень Матері Божої у Меджугор'ї мож-

на зрозуміти, що війна — це диявольський витвір. Сатана настільки могутній, що впливає на людські думки усіма можливими способами і засобами. Ось чому потрібно постійно молитися за мир. Особливо спільна молитва має велику силу, яка об'єднує різних людей у любові, і диявол втрачає свої важелі, стаючи безсилим. Потрібно також багато молитися і постити за тих людей, які не знають, що творять.

Одна сестра, яка погодилася добровільно допомагати постраждалим і біженцям, розповідала:

— Коли я супроводжувала вантажівку з гуманітарною допомогою, до мене підійшла заплакана жінка із Сараєво. Я її попросила заспокоїтися і бути терпеливою, тому що Бог усе бачить і не опустить її. Вона була у великій журбі і жалілася мені, що не має жодних вісток од свого батька, який залишився у Сараєво під час бомбардувань, які повторювалися час від часу. Я їй відповіла: «Дорогенька моя Іванко, вже сьогодні перед сном помолися до свого Ангела-Охоронця. Попроси його, щоб він разом із Ангелом твого батька пішов до Ісуса просити про його помилування і передав тобі вістку від нього. Бо ні ти, ні твоя мама не можуть зараз поїхати до Сараєва, але твій Ангел розправить свої прекрасні крила і полетить над тими людьми, які втратили розум і бомбардують твоє місто, та захистить разом із твоїм батьком багато людей».

А через два дні ця жінка зі сльозами дякувала мені по телефону за добру пораду. Саме завдяки ревній молитві батько дивом уцілів».

Очевидці розповідають, як сербські бомбардувальники не раз літали над Меджугор'ям і готові були скинути на це містечко свої бомби, але їхніх пілотів кожного разу осліпляло якесь дивне світло і вони поверталися. Бомби падали на околиці міста, але жодна не впала на будинки чи на церкву.

Коли ми приїхали до центральної частини міста, де знаходиться храм святого Якова, нас сердечно зустріли брати францисканці, а також сестри і волонтери. Сестра Тереза із Словаччини вже на початку розповіла нам про початкові об'явлення:

— 24 червня, на честь свята Івана Хрестителя, ми вшановували двадцять восьму річницю об'явлень Матері Божої у Меджугор'ї, очікуючи вашого приїзду. З'являючись у свято Серця Ісусового, а це було 26 червня 1981 року, Пречиста Діва Марія несла дерев'яний хрест, голосячи: «Мир! Мир! Мир! Нехай буде мир між Богом і людьми і мир між людьми. Для цього потрібно вірити, молитися, постити і сповідатися». Вираз обличчя Пречистої Діви був дуже сумний. Мабуть, тому, що назрівала тут жахлива війна. Ми дуже раді, що з України приїхало так багато священиків і семінаристів. Разом з іншими священиками з різних країн світу ви будете переживати молитися, постити за мир між Богом і людьми, за мир між людьми і поміж собою. Для всіх вас є приготовані місця проживання і відпочинку. Ввечері о 18 годині розпочнеться загальна Вервиця, Служба Божа і Адорація Святих Тайн.

А ввечері ми справді були учасниками молитви на Вервиці з чотирьох частин, Служби Божої і Адорації Святих Тайн. Наш світ є прекрасним. Але найбільшою красою у цьому світі є люди. Та найкраще виглядає людина, коли вона молиться. І справді, ніщо так не подобалося у Меджугор'ї, як люди, коли спільно всі моляться. Тут завжди є паломники зі всього світу, зокрема, з усіх країн Європи, Америки, Африки, Азії, Австралії. І цих людей об'єднує всім зрозуміла молитва «Отче наш», «Радуйся, Маріє» («Богородице Діво»). У такому середовищі відчувається справжнє Боже Царство тут, на землі. І як сказав апостол Петро: «Господи, добре нам тут бути!» (Мт. 17, 4). Це велика ласка Божа на землі, коли багатолюдна спільна молитва виливається з людських уст і, як псалтир Марії, лине до Небес Вервицею.

Ось поруч з нами чорні африканці, а також корейці. Між іншим, корейці завжди прибувають сюди у великій кількості. Є навіть служебники їхньою мовою, і вони мають можливість відправляти Службу Божу своєю власною мовою разом із усіма священиками, які також відправляють Служби Божі рідною мовою.

Зацікавлення корейців Меджугор'ям частково викликане оздоровленням дітей з однієї сім'ї. Батько — буддист, а мати — християнка-католичка. Мали двоє хлопчиків, з яких старший дванадцяти років був глухонімий, а молодший хворів на епілепсію з психічними припадками. Чоловік-буддист часто дорікав своїй дружині:

— Це твоя провина, що у нас діти неповносправні. Це тому, що ти залишила Будду і пішла за Христом.

Жінка сприймала ці слова з болем у серці. Одного разу вона вирішила поїхати із старшим хлопчиком у Меджугор'я. Під час свого паломництва вона завжди ходила на гору об'явлень і відмовляла усі частини Вервиці. А одного разу вона цілий день на цій горі присвятила Вервиці, звичайно будучи ввечері на Службі Божій. Після Служби Божої і Адорації вона знову пішла на гору об'явлень і цілу ніч провела на цій горі у молитві. Хлопчик був неслухняний, тікав. Вона його ловила і знову молилася.

Вранці корейка із хлопчиком зійшла з гори і повернулася до свого готелю, оскільки треба було поснідати. Коли вона готувала для себе і для хлопчика сніданок, то хлопчик почув, як вулицею йде група паломників, співаючи «Ave, ave, ave, Maria...». Він вибіг і разом із людьми співав цю пісню. За ним вибігла неспокійна мати і коли вона почула, як її синочок співає, здивовано запитала:

— Хто тебе навчив співати?

Він відповів:

— Марія, до якої ти молилася на горі.

Мати зраділа до безтями, хоч люди ще повністю не зрозуміли, у чому річ. Вона вирішила найперше через зв'язок на пошті зв'язатися із своїм чоловіком.

Коли вона прийшла на пошту, їй надали можливість переговорити з чоловіком. У Кореї уже був вечір. Коли вона вийшла на зв'язок із своїм чоловіком, то він тут же радісно почав говорити:

— Найперше мене послухай. Наш синок (назвав його на ім.'я) сьогодні був дуже радісний. Він здоровий! Це щось неймовірне! А як там у тебе справи?

Тоді мати почала радісно розповідати про подію оздоровлення старшого сина. Радості не було меж. Про це вже знали не тільки у Меджугор'ї, але й у Кореї. Коли жінка повернулася до своєї країни, ця подія зворушила багатьох людей, особливо християн, які утверджувалися у своїй вірі. А також багато буддистів по-іншому стали дивитися на християн, а деякі вирішили охреститися.

Щоб віддячити Богові за оздоровлення сина ця жінка із своїм чоловіком вирішила виготовити величну статую Матері Божої з білого мармуру і встановити її в Мєджугор'ї на горі об'явлень, де вона молилася.

Цей задум був виконаний. Виготовивши статую у Кореї, вона з чоловіком привезла її до Меджугор'я. На даний час усі паломники, перебуваючи на горі об'явлень та відмовляючи Вервицю, зупиняються біля фігури Пречистої Діви Марії, яку виготовили у далекій східній країні Кореї. Обличчя статуї Діви Марії схоже на лице корейської жінки. Біля цієї фігури багато людей залишає записки в різних інтенціях, а священики їх забирають і відправляють Служби Божі у цих намірах. Для всіх це місце стало святим і багатолюдним.

Сюди приходять молитися також ввечері і навіть вночі, що є доброю відповіддю на заклик Марії: «Дорогі діти! З'єднайтеся зі мною! Моліться, моліться, моліться!» (19 квітня 1984 року Страсний Вівторок).

(Продовження в наступному номері)

ПОМІЖ СОСНОВИМ ЛІСОМ ЯВОРІВЩИНИ РОЗКИНУЛОСЯ МІСЦЕ ПАЛОМНИЦТВА

Підготував Ігор МАНДРІВНИЙ

Сучасна людина, що вважає себе практикуючим християнином, має постійну потребу побувати у тих місцях, які пронизані глибоким релігійним духом. Наш край дає змогу реалізувати таке бажання, достатньо подивитися паломницьку карту УГКЦ: Зарваниця, Крехів, Гошів, Унів та ін. Перелік прочанських осередків цілої України зайняв би чимало рядків «Місіонаря»...

Коли вирушити в напрямку Яворова, то дорога проляже через село Страдч. Багато про нього вже написано, є окремі книжки, та все ж варто ще раз у цей осінній період активного паломництва наших вірних поглянути на особливу історію та сьогодення цього популярного духовного осередку.

Страдч привертає увагу трьома пунктами: печерами, Хресною дорогою і церквою. Як свідчать історики, християнство в яворівській місцевості почало утверджуватися в XI ст. Перші монахи, які прибули сюди правдоподібно із Центральної України, зуміли використати широкий кам'яний пагорб для облаштування унікального печерного монастиря. Його дослідження активно проводив у 30-х роках минулого століття львівський археолог Ярослав Пастернак за підтримки греко-католицького священика Миколая Вояковського — автора розвідки про Страдч і дослідника чудотворних марійських ікон. Отець Миколай детально описує печерний монастир, який цілковито не зберігся через сусідство із заводом силікатної цегли. Протягом десятиліть тут проводилися вибухові роботи для видобутку піску з-під кам'яного шару. Внаслідок цього частину ходу засипало повністю, а іншу тільки частково. Ліворуч від головного входу збереглася печерна церква. У святилищі зліва стоїть кам'яний стіл для проскомидії, а над ним заглиблення для невеликої ікони. Збоку помітний стілець для сповіді. При головній стіні стоїть однометровий престіл, викутий з каменю, із заглибленням для мощей. Дослідники виявили, що то були мощі св. священномученика Тимотея. Обабіч печерної церкви знаходиться келія затворника — єдина загальноукраїнська пам'ятка такого типу. Там через невеличке віконце, яке виходило до святилища, монах приймав Пресвяту Євхаристію, а також скромну їжу.

■ *Страдч привертає увагу:... Хресною дорогою*

По обидва боки від головного входу знаходяться келії, іноді вони сполучені між собою малими віконцями. Археологи виявили, що на відстані 34 метрів від входу до монастиря є роздоріжжя. Ходи праворуч назвали «до керниці». Там було чути шум води, але вони засипані сьогодні. Ходи ліворуч, названі «до Києва», ведуть догори крутими сходами, які поступово звужуються і приводять до великої келії. Отець Вояковський припускав, що це була келія отця-ігумена, яка містила в собі спальню і канцелярію. Я. Пастернак вважав, що тут був також спільний рефектар для монахів площею 3,5 м на 6,5 м. Під час археологічних досліджень було тут знайдено також гли-

няний посуд, датований XI-XIII століттями. Отож, в істориків з'явилися підстави твердити, що у печерній лаврі Страдча в цей період монахи практикували глибокий аскетизм.

Ще до недавнього часу в цей давній чернечий притулок можна було зайти кожному. Сьогодні пройти у печери можна кілька метрів, а далі висить табличка із забороною. Заборону йти вглиб печер поставили з тієї причини, що деякі люди руйнували келії, збивали пісок, залишали написи на стінах. «Те, що не зруйнували комуністи, донищать самі українці!», — таку думку молодого охоронця з парафії прочитав у львівській газеті «Суботня пошта»... Коли автор цих рядків оглядав унікальні місця у печері, група прочан голосно молилася. Молода особа, яка наглядає за комплексом, зробила зауваження, що у такому місці повинна зберігатися тиша. І справді, унікальне святилище з іконами і лампадками спонукає прочанина на хвилю побути в тиші і дослухатися голосу свого серця. А от поведінка несовісних прочан, що призвела до закриття унікальних печерних місць у Страдчі, наштовхує на думку, що в середовищі Церкви мали би звертати увагу на поведінку у прочанських місцях. Гірське сідалище з пісковика — місце єпископа, зменшилося за останні роки майже вдвічі...

Печерний монастир з самих початків був пов'язаний із поселенням. В давні часи у цій лісистій місцевості, багатій на звірину, а також завдяки річці із розмаїтою рибою, виникло перше поселеня під назвою Стрілиська. Встановлено, що на самій горі побожні люди збудували церкву на честь Успіння Пресвятої Богородиці. Як відомо, у XIII ст. монголо-татарські наїзники чинили жорстокі напади на наш край, в тому числі і на львівські терени, тому під час такої небезпеки страдецькі ченці поступалися своїм помешканням місцевим жителям для їхнього укриття. Народний переказ свідчить, що коли один з чоловіків пустив стрілу з гори в бік татарського війська, це було помічено одним з воїнів і вони масово видерлися на гору, не пошкодували монахів, які заступилися за людей, і все знищили дотла. Коли проводилися археологічні дослідження, то знайшли обгорілу дерев'яну долівку в печерному коридорі і знайшли велику кількість людських кісток, серед яких були дитячі. Останки мучеників від татарського нашестя поховали в давньому передсінку страдецької лаври, який обмурували за ініціативи о. М. Вояковського. Тому виникла печерна церква Матері Божої Нерушимої Стіни (люди віддавна оповідають, що під час татарської розправи з'явилася Богородиця і промовила: «Не руш! Стіна»). Грамотою митрополичого ординаріяту у Львові печерний храм отримав благословення 1939 року.

За часів Речі Посполитої 1420-го король збудував у Страдчі церкву Внебовзяття Діви Марії. У Шематизмі середньовічних монастирів М. Коссака зафіксовано в XVI ст. страдецький монастир отців Василіян, який був ліквідований за часів Австро-Угорської імперії. «Slownik geografichny» від 1890 року характеризує згадану церкву як «повасиліянську», тому історики мають можливість надалі глибше вивчити це питання.

Після згорілої церкви (на жаль, це явище стало традиційним вже у незалежній Україні) 1795 року в Страдчі збудували вже мурований храм. Майже через сто років на місці дерев'яної дзвініці постала також мурована. Під час Першої світової війни, коли на парафії служив родич відомого провідника УВО Є. Коновальця о. Орест Коновалець, згоріла половина села. Церкву вже неможливо було відновити після пошкоджень, проте парафіяльне життя в ній не завмерло. Дзвініця була вщент зруйнована. Про це записано у церковних шематизмах за 1918 рік.

Церква в Страдчі у теперішньому вигляді, з напівокруглими банями, постала 1927 року завдяки Євгену Нагірному. Реконструкція храму тоді проводилася за кошти з продажу парафіяльної землі. Значну суму зібрали самі парафіяни. Довелось будувати і нову дзвіницю. Парафіяльний храм, наділений Апостольською столицею привілеєм відпусту, має також релігійно-культурну цінність, адже тут є копія чудотворної ікони Богородиці «Нерушимої Стіни»; запрестольна іко-

на Успіння Пресвятої Богородиці, роботи одного з талановитих учнів творчої школи міжвоєнного митця Петра Холодного; дві ікони намісного ряду іконостасу, які належать до художнього доробку Антона Манастирського. Розпис іконостасу був виконаний рукою Олекси Новаківського.

Страдч став місцем мучеництва не лише в давні часи, але й у XX ст. 27 червня 2001 року Папа Іван Павло II проголосив о. Миколая Конрада блаженним священномучеником, а дяка Володимира Прийму — блаженним мучеником. Згаданий священик мав стійку віру під час перших переслідувань комуністичної влади у львівському регіоні. Зі слів ще живих парафіян с. Страдч, о. М. Конрад користувався серед вірних пошаною та авторитетом. 26 червня 1941 року він разом із своїм вірним дяком В. Приймою, ризикуючи життям, пішов посповідати хвору жінку. Коли поверталися додому, то їх наздогнали солдати НКВС, схопили та повели в ліс, який називається Бірок. Там по-звірячому замордували, пізніше люди віднайшли їхні трупи...

Тому цілком символічно, що поміж пахучим сосновим лісом прокладена Хресна дорога знову ж таки за сприяння о. М. Вояковського. Папа Пій XI своєю грамотою від 1936 року надав їй статус Єрусалимської (з Єрусалимськими відпустами). Хресна дорога мовби увібрала в себе всі ті історичні хрести, які пронесли жителі цих околиць, а з відновленням греко-католицького життя сюди почали приїжджати прочани з України і з-за кордону. Зупиняючись біля стацій, помітна таблиця із переліком необхідних молитов, таким чином молільники мають змогу безпосередньо тут визначити свої наміри-інтенції. Хресна дорога пролягає через різні схили і одна зі стацій розміщена біля траси. Потім знову дорога круто повертається у ліс. Пройшовши середину Хресної путі, помітив велику групу прочан, науку яким біля однієї зі стацій давала якась світська особа, мабуть, священик не мав можливості поїхати зі своїми парафіянами. Немало людей йдуть самостійно у неділю чи свята страдецькою Хресною дорогою і моляться у своїх потребах...

Не так давно в Страдчі один раз у тижні служать св. Літургію за всіх узалежнених, є нагода помолитися і спільну вервицю. До цього відпустового місця за прощенням гріхів йдуть багато узалежнених, хворих, а також осіб із ознаками одержимості. Над такими людьми священики читають молитву.

Читачу, коли твоя дорога проляже через Страдч, зупинись на годину-дві у цьому місці і відчуй, що Бог присутній тут і кличе до себе сотні людей із їхніми життєвими хрестами, аби вони пронесли їх однією дорогою із молитвою на устах...

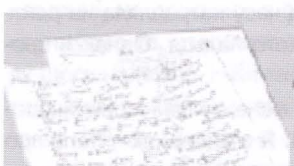

З редакційної пошти

ЧУДОТВОРНА ІКОНА У КРИСТИНОПОЛІ

Лілія МАЛІК,
м. Червоноград

Нещодавно у нас в Червонограді-Кристинополі ми вітали паломників із чудотворним образом Пречистої Діви Марії з Погоні Тисменицького району Івано-Франківської області. Подиву гідною є віра і любов до свого чудотворного образу парафіян василіянського монастиря цього міста.

Але я хочу звернути увагу мешканців нашо-

го міста та навколишніх сіл на наш власний чудотворний образ Пречистої Діви Марії Кристинопільської. Хтось гарно сказав: «Не шукайте Христа в далеких Єрусалимах. Маємо Його тут, поруч». А Христос у Євангелії каже нам: «Не має пошанування пророк у своїй батьківщині» (Ів. 4, 44). Я аж ніяк не хочу применшити вартість і цінність інших чудотворних Богородичних та Христових образів. Я лише маю гаряче бажання підштовхнути до думки своїх краян, дорогих моєму серцю земляків, щоб ми брали приклад і вчилися у інших, як треба любити і шанувати те, що ми маємо. Шевченко писав: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Адже ж ми теж маємо чудотворний образ Матері Божої Кристинопільської, щонеділі та у свята співаємо Їй гімн хвали і слави, але так мало застановляємось і замислюємось над Її чудотворною силою. Тож хочу поділитися з усіма читачами своїми спостереженнями щодо сили цієї ікони.

Був час, коли я ставилася до цього образу з великим упередженням, оскільки маю замилування до реалістичного образотворчого мистецтва. Непропорційність тіла на образі завжди заважала мені побачити його суть — чудотворність. Розумом розуміла, а серце не сприймало. Так було, поки одного разу не приснився мені сон, як о. Маркіян Когут дає мені образ і каже: «На, поцілуй!». Коли я взяла у руки ікону, сказала собі: «О, так це ж наша Кристинопільська Божа Мати!». І нахилилася, щоб поцілувати образ. Та, коли я намагалася його поцілувати, зрозуміла, що не можу устами доторкнутися до твердої основи ікони. Я зауважила, що мої руки, у яких я тримала образ, знаходяться поза обличчям, на рівні вух, почала непокоїтися, чому не можу його поцілувати. Та враз відчула дотик вустами до твердої основи і поцілувала образ. Коли прокинулася від сну, подумала, що однозначно цей сон має певний сенс. Після недовгих роздумів збагнула, що повинна цілковито зануритися у цей образ у всіх моїх негодах, негараздах, труднощах і проблемах.

Хочу описати кілька подій, пов'язаних із цим чудотворним образом нашої Матері Божої Кристинопільської.

Невдовзі після цього сну, тримаючись за перила у під'їзді, я відчула, що у мене болить палець. У цьому місці я намацала ґульку, розміром із макову зернинку. Занепокоїлась і здивувалась, звідки, як і від чого вона могла з'явитися. Минав час, а ґулька збільшувалася і продовжувала боліти. Я не на жарт злякалася і почала шукати порятунок у Неба. Згадала, як о. Маркіян Когут радив мені зануритися «з головою» у ікону чудотворної Кристинопільської Божої Матері і моєї Матері. Я постановила молитися до неї і просити помочі у оздоровленні. Спало на думку звернутися до лікаря. Лікар, щоб добре розібратися, у чому річ, направив мене на рентген. Цього вистачило, щоб опромінити цю ґульку і таким чином оздоровитися. Я зовсім не пам'ятаю, що говорив лікар, але в один прекрасний день, після повного забуття про цю ґульку, я враз нагло згадала про неї. І яким же сильним було моє здивування, коли не відчула ні болю, ні ґульки!

Минають роки, а я, як і більшість мешканців нашого міста, продовжую ігнорувати цю чудотворну ікону, але Кристинопільська Божа Мати часто нагадувала мені про себе у ті хвилини, коли я час від часу натрапляла на рентгенівський знімок мого пальця. Однак я цього не розуміла.

Сталося так, що у мене, з певних причин, почався головний біль. Я згадала, як читала про одну монахиню, котру, через хворі ноги, настоятелька хотіла відправити додому. Вона так не хотіла покидати монастир, що поклала на хворі ноги вервицю, гаряче помолилася і цілковито віддала себе в опіку Божій Матері. Під ранок трапилося чудо. Рани зарубцювалися і затягнулися, а сестра залишилася у монастирі.

Я вирішила вчинити подібне. Одягнула на голову вервицю, замоталася у хустину та, помолившись з проханням про поміч до нашої

Кристинопільської Божої Матері, лягла спати. Постановила так вчинити 9 разів, щоб водночас відправити дев'ятницю. Біль голови минув. Поки я відправляла дев'ятницю, вирішила, що напишу в «Місіонар» про все, якщо оздоровлюся. Запланувала це зробити десь на початку літа.

Трапилася ще одна цікава ситуація. Я збираю літературу із серії «Джерела християнського Сходу». Та брак грошей не давав можливості купувати ці книжки. Одного разу, коли я побачила у монастирській крамниці дві нові книжки, серце защеміло від болю, що не можу дозволити собі їх придбати, бо зарплата — жалюгідна. З цими сумними думками вийшла з монастиря і знову згадала про Кристинопільську Божу Матір — Заступницю і Захисницю. Я попросила Її глянутися на мій відчай і допомогти мені придбати ці книжки. Приблизно через півтора місяця я придбала усі томи, яких мені бракувало до повної збірки, у Львові. А це було 7 чи 8 книжок. Однак це ніяк не відбилося на бюджеті.

Хтось, можливо, скаже мені: «Знайшла чудо! Подумаєш, перестала боліти голова! Яке чудо у тому, що опромінила ґульку, і вона зникла?»

Та я про інше. Якби не було конкретного прохання до конкретної Особи, то не було б і чуда. А скільки у житті так буває, що ми, невдячні, не просимо, а оздоровлюємося, чи отримуємо те, чого хочемо. І сприймаємо це, як щось належне. Ніби так і має бути. І, навіть тоді, коли в чудесний спосіб отримуємо, не хочемо визнати, що це не саме по собі стається, що, все таки, це — чудо, що за цим Хтось стоїть — чи то Ангел Охоронець, чи Божа Мати, чи святі заступники, а чи сам Христос. Ми вважаємо, що ці «непомітні» чуда стаються самі по собі.

А як можна зрозуміти такий факт? Нещодавно я відчула такий самий біль голови, який вже відчувала раніше (хочу зауважити, що я маю міцне здоров'я і ніколи не страждала від головного болю). І перше, що мені спало на думку — Богородиця нагадує мені про мою постанову написати про ці чуда у «Місіонар». І вже літо хилить до кінця, а я так і не зібралася за своїми клопотами виконати цю постанову. Коли голова почала боліти, вчинила, як раніше. Одягнула на голову вервицю, замоталась у хустину, помолилася і перепросила Матір Божу. Вже через 10-15 хвилин зрозуміла, що не відчуваю ніякого болю, хоч перед тим приблизно годину-півтори потерпала від нього.

Отже, що ж спонукало мене написати ці свідчення? Я хочу звернутися до усіх мешканців Червонограда і навколишніх сіл. Кристинопільська Божа Мати сама знайшла нас. Ми маємо цей дарунок від Бога, але не вміємо і не хочемо з цього дару користати. Адже кожний мешканець нашого міста має повне право, більше ніж будь-хто інший, звертатися до Неї про поміч у різних потребах. Але за стільки років, скільки Пресвята Діва перебуває в нашому місті, я, практично, не чула, щоб Вона перебувала на устах всіх мешканців нашого міста, а не лише маленької купки парафіян тієї церкви, де Вона посіла чільне місце.

Дорогі червоноградці! Навчімося шанувати і любити нашу Рятівницю у всіх бідах і нещастях. Кожне чудо перш за все потребує віри. Це, як апетит, що приходить під час їжі. Є віра, є довір'я, а чудо не забариться. А ще як додамо глибоку любов і пошану до цієї Чудотворної Божої Матері, скільки б лих і горя нас оминуло. Віра має бути не якась абстрактна, але має бути переконанням: «Хто ж мені допоможе, як не Богородиця чи Христос. Хіба вони можуть зрадити мою надію, якщо на їх допомогу уповаю. Щоб Христос і зрадив?» Так і наша Кристинопільська Божа Мати чекає лиш безсумнівного довір'я і прохань.

Матінко Божа Кристинопільська, покрий мене своїм омофором, скрий під своїм покровом... Цими словами можемо починати свою молитву до Неї в усіх потребах. Любімо Її і довіряймо себе Христові за Її заступництвом і молитвами.

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «К»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

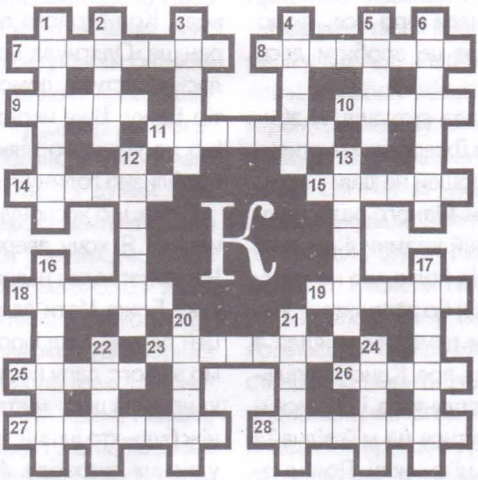

По горизонталі: 7. Група людей, об'єднаних спільною роботою, спільними інтересами. 8. Найвищий після Папи духовний сан у католицькій церкві, а також особа, що має цей сан. 9. Назва розділу книги І Царі «Ілля над потоком ...» (Старий Завіт). 10. Південна ... – держава Східної Азії, яку у 1984, 1989 рр. відвідав Папа Римський Іван Павло II. 11. Чернець ісусівець, духовний провідник св. Маргарити Алякок та її помічник у поширенні вшанування Пресвятого Ісусового Серця. 14. Тарас ... – автор гімну з нагоди приїзду Папи Івана Павла II в Україну «Нам Україну благослови». 15. А золото цього ж краю добре. Там же є пахуча смола й онікс-... . 18. Фахівець із старогрецької й латинської мов та античної літератури. 19. Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любови, я був би немов мідь бреняча або ... звучний (Новий Завіт). 23. Список, перелік книжок, рукописів, картин, складений у певному порядку, щоб полегшити їх розшук; реєстр. 25. Титул імператорів Стародавнього Риму, а також особа, що мала цей титул. 26. Італійський острів у Тірренському морі, туристичний центр світового значення. 27. Піщана пустеля в Узбекистані, Казахстані та Туркменістані, в межиріччі Амудар'ї та Сирдар'ї. 28. Верхня частина колони, пілястри або стовпа на яку спирається балка.

По вертикалі: 1. Навчальний заклад ім. св. Йосафата, який знаходиться на Тернопільщині у м. Бучачі. 2. Кімната, де мешкає монах. 3. Один із засновників першої слов'янської абетки, перекладач церковних книг слов'янською мовою. 4. Церковний письменник, василіянин, автор книг «Господи, навчи мене молитися», «Десять заповідей Божих». 5. О Ісусе, Ти з любови тут між нами позістав, за помешкання для Себе Ти ... убогий взяв (з пісні «О Ісусе, Ти з любови»). 6. Свята, котру студенти, філософи, проповідники вшановують, як свою небесну покровительку. 12. Замість тернини ростиме ..., замість кропиви – мирт. Це буде на Господню славу, на вічний пам'ятник, який не буде знищений ніколи (з книги пророка Ісаї). 13. Особа, що навчає основ християнського віровчення, катехизує. 16. Старовинний клавішно-струнний щипковий музичний інструмент, зовні схожий на фортепіано. 17. Ватиканський дипломат, італійський кардинал, державний секретар Ватикану (1979-1990 рр.). 20. Частина монашого одягу. 21. Блаженний мученик, автор праці «Нарис історії стародавньої філософії», засновник першого українського католицького студентського товариства «Обнова» у 1929 р. 22. Львівська поетеса, Анна ... – автор пісень «Найкраще місто», «Мій любий Львів», «Дзвони Високого Замку». 24. Умовне зменшене загальне зображення земної поверхні, її частини або окремих країн світу.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ПОСЛАННЯ СВЯТОГО АПОСТОЛА ПАВЛА» ЗА ЛИПЕНЬ 2009

По горизонталі: 4.Благодать. 7.Подяка. 8.Нажива. 11.Добро. 12.Закон. 13.Тит. 14.Дар. 17.Автор. 18.Голос. 21.Печать. 22.Людина. 24.Постанова.

По вертикалі: 1.Ласка. 2.Бог. 3.Запал. 5.Покора. 6.Авраам. 9.Молитва. 10.Податок. 15.Мойсей. 16.Корінт. 19.Утиск. 20.Любов.

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Ура! Нарешті закінчилося літо і я знову зможу з вами спілкуватися. Яке ж воно було довге і сумне без ваших листів! Але нарешті воно закінчилося і я отримала листа. Ніколи б не подумала, що так люблю свою роботу!

Так багато хочеться вам розповісти про мої пригоди та подорожі, що й не знаю, з чого розпочати. Розпочну з того, чого я навчилася.

Спочатку я навчилася прощатися з людьми, з якими провчилася довгих п'ять років. Принаймні ці роки такими мені видавалися. Цю свою звичку — підганяти час — я маю ще зі школи. Пам'ятаю, що так хотіла її закінчити, щоби вже не мати фізики, математики та фізкультури. Тоді мені здавалося, що цей день не настане ніколи. А він настав — і мені сумно. І тепер я люблю розв'язувати задачки, поясню-

■ *ХРИСТОС — Добрий Батько*

вати різні фізичні процеси і бавитися у різні спортивні ігри. А цьогоріч мені довелося попрощатися з університетом та студентським життям. Сьогодні видається, що всі проблеми, які виникали, були такими маленькими, але тоді вони не давали мені відчути насолоду від навчання, від дружби, від роботи. Сьогодні, коли усвідомлюю, що багато кого з тих, з ким вчилася, не побачу, розумію, як інколи ставлення заважає жити по-справжньому. Тому раджу не створювати собі проблем, а насолоджуватися дружбою, навчанням та життям, щоби потім не довелося шкодувати, як мені. Як каже мені моя добра подруга: «Усміхнися проблемі і вона усміхнеться тобі...».

Після прощання з друзями, я сказала: «Ура канікули!», — і поїхала відпочивати. Чорниця, малина і гриби — ніколи не думала, що це настільки весело і корисно. Гарна компанія — і ти стільки всього дізнаєшся: хто що любить, хто що вміє, хто що знає!

Заходиш у сільську стареньку церкву. Запаху дерева вже не відчуваєш, бо довкола вагонка, але атмосфера тепла і привітна. Озираєшся — тут є щось особливе. На стінах відомі образи, такі я вже бачила, щоправда у зменшеному варіанті. Дівчата з хоругвами — а що мої там вдома роблять? Старовинний іконостас — на нього дивилося не одне покоління. А хто його створив? Він такий прекрасний! О, тут є фігурки Христа та Марії! Давно я таких не бачила. Вони простягають до мене свої руки. Чомусь страшно — це щось містичне. Цей страх приємний і теплий. Рука сама так і тягнеться до них. Ледве себе стримую, щоб і направду не простягнути. Вони сумні, чи мені видалось? Чого Вони сумні? А погляд та-

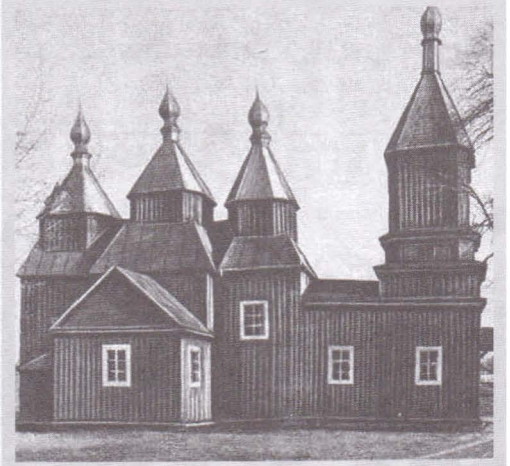

■ *у церкві віє спокоєм і молитвою, пахне ладаном...*

кий особливий: віє спокоєм і молитвою, пахне ладаном і свіжістю. Так шкода, що Літургія закінчилася — так і стояла б тут. Та реальність бере своє.

Після повернення з гір, вдома мені одного разу самій довелося няньчити племінника — це ще один момент, коли мені довелося змінити своє ставлення. Зізнаюсь чесно, я завжди боялася маленьких дітей, особливо тоді, коли вони плакали. Я уявлення не мала, що з ними робити, що казати і чого вони плачуть. Хоч бери і сама плач! Ще в дитинстві я няньчила свого меншого братика, але він давно виріс.

Спочатку було все добре. Інструкцію від його мами я вислухала, він собі спав і я думала: а що тут такого. Минуло двадцять хвилин і маля прокинулось. От тоді і почалося моє знайомство з цим дивом. Плакати відразу він не почав. А так, через хвилин десять, а я й уявлення не маю, чого йому треба! Лише згодом до мене дійшло, що воно, мабуть, голодне, — і проблеми зникли самі собою. Він зі смаком куштував свою суміш, а я дивилася на це ангельське створіння і думала: а

не таке вже ти і страшне. Просто треба знати, чого ти хочеш. Відтоді я люблю з ним гуляти, розмовляти і думаю, якою я була кумедною, коли боялася цих малюків. Відтоді ми з малюками дружимо!

Отже, після цього літа, я остаточно засвоїла урок, що різні бувають випадки у житті. Інколи приємні, інколи не дуже. Але багато залежить від того, як ми до них ставимося. Бог не хоче, щоби ми страждали, тому робить наше життя цікавим, непередбачуваним та насиченим подіями. А вже від нас залежить, як ми реагуватимемо.

Не бійтеся змінювати свої погляди — це весело, а головне корисно. Навчіться насолоджуватися життям у цю мить, бо вона не повториться. Не зважайте на проблеми і вони не будуть звертати уваги на вас. Усміхайтеся і світ зміниться. А якщо щось, то не забувайте про друзів тут і тих, що в небі. Просто візьміть їх за руку, яка є постійно до вас простягнута, або простягніть її першими тим, хто в біді. Головне — все робіть з Богом.

А як ти навчився цього літа долати перешкоди? Поділись враженнями і досвідом зі світом і світ поділиться з тобою. А почати можеш з нас — ми вже чекаємо!

КОЖНОГО РОКУ, БОДАЙ РАЗ, У ПАСХАЛЬНОМУ ЧАСІ, СПОВІДАТИСЬ І ПРИЧАЩАТИСЯ

Пригадаю, дорогі, що ми розважаємо над шістьма церковними заповідями. Не про всі з них сказано у Старому чи у Новому завіті, але вони є також важливими. Ними Церква вказує шлях, яким маємо йти до Бога. Пригадує, що наше спасіння залежить не лише від Волі Божої, а й від нашої відповіді на Його Волю. Людина є вільною у своєму виборі, тому Бог потребує нашої згоди, щоб жити з нами, перебувати у нашому серці, діяти у світі через нас. Він не відмовляється від людини, коли вона відступається від Нього. Він чекає. Він стукає у двері нашого серця і чекає, поки ми запросимо Його.

Про цю церковну заповідь просить сам Христос під час Тайної Вечері. Не у такому вигляді, як вона сформульована, але про її суть. Про це ви можете прочитати у Євангелії від Марка 14, 22-26, у Матея 26, 26-30, Луки 22, 14-20.

Як ви знаєте, сповідь (свята тайна Покаяння) і причастя (Пресвята Євхаристія) — належать до семи таїнств Церкви, через які сходить благодать Святого Духа на людину. Щоб Святий Дух зійшов на людину, її серце має бути чисте, бо вага гріхів не даватиме проходу цій благодаті. Як ми не можемо пройти крізь зачинені двері, так і гріх не дає проходу Святому Духові. Звичайно, Святий Дух, як каже Святе Письмо, усе наповняє, але пам'ятаймо, що і ми повинні казати своє «так». Тому для нас важливо визнати свої провини, перепросити за них, покаятися і постаратися більше їх не робити — це і є сповідь.

Уявімо собі, що ми чимось образили маму чи тата, які нас дуже люблять. Ми зачинилися у своїй кімнаті і не пускаємо їх. Хоча це вони мали б так зробити. Але їхня любов безмежна — вони вибачили нам. Ми зголодніли і просимо їсти. Вони приносять нам щось смачненьке, що ми дуже любимо, але не можуть цього дати, бо ми замкнули двері зсереди-

■ *покаятися — це і є сповідь*

ни. Вони стукають і чекають, поки ми відчинимо. Чекають, поки усвідомимо свої помилки, пошкодуємо за них і попросимо пробачення. Лише тоді вони зможуть дати нам те, що нам потрібне. Наш жаль і постанова виправитись — це своєрідний ключик, який відчиняє двері. І зауважмо, що цей ключик більше потрібний нам, ніж нашим батькам — це ж ми голодні.

Причастя — це та їжа, яку приготував для нас Ісус. Під видами хліба і вина криються Його Тіло і Кров, які Він пожертвував за нас на хресті. Під час Літургії, як ми вже казали, переживаємо головні події з життя Христа. І Євхаристія є цією основною подією, заради якої ми зібралися. Тоді наш Бог помирає за нас, омиваючи наші гріхи і відновлюючи образ і подобу Божу в нас.

Чому Церква говорить, що потрібно бодай раз, у пасхальний час, приступати до сповіді і причастя? Очевидно тому, що, оскільки Євхаристія — це є спомин про смерть і Воскресіння, про хресну жертву Христа, то в день, коли це сталося, ми як ніколи повинні відкрити наші серця на любов Божу до нас. Сповідь і причастя у Великдень допомагають нам відчинити двері наших душ, щоби правдиво жити тими подіями, усвідомити їх значення і силу, прославити Бога, подякувати Йому за цю жертву, дати Йому можливість виявити свою любов і милосердя, простити нам і дати нам сили протистояти спокусам, долати перешкоди, просто любити.

Тому, що частіше ми користаємося ключиком сповіді, то більше благодать Божа перебуває з нами.

Як ви вважаєте, чи часта сповідь та причастя не роблять ці таїнства буденними для нашого сприйняття? Що робити, коли важко визнати свою провину?

ЗВІСТОЧКИ

«Слава Ісусу Христу, «Місіонарчику»!

Я радо продовжую з тобою наше спілкування. Щиро вдячна, що ти надрукував мої роздуми про Церковні Заповіді.

Вітаю тебе з Днем народження. Бажаю й надалі щоразу більше діточок привертати до Ісуса і Церкви. А ще бажаю мати багато друзів.

Ти запитуєш, яких Заповідей важче дотримуватися: Божих чи Церковних? І ось моя відповідь. Всі ці Заповіді є важкі, незрозумілі і неприйнятні для людини, яка не знає Бога і Церкви. Вона живе, як сама знає, і нічиїх законів не визнає. Вона не має Ісуса в серці і не чинить при-

ємне з любові до Спасителя.

Зовсім по-іншому, коли людина чи дитина живе з Ісусом в серці. Тоді вона має тільки одного Правдивого Бога і не називає Його Імені намарне, святкує святий день на Службі Божій і шанує батька та матір. Така людина, люблячи Ісуса, не вбиває, не стане чужоложною, злодійкуватою і не свідчитиме ложно на ближнього свого. Адже всім цим вона до сліз образила б Ісуса. А хіба можна ображати свого найкращого Друга?

Людина з Ісусом в серці знайде в собі сили перемогти потяг до чужого чоловіка чи дружини і, тим паче, до чужого добра. Адже поряд з нами Святий Дух, якого Бог послав зміцнювати нас у силі робити добрі і чисті вчинки.

Для доброго християнина є природним святкувати свята Божі на спомин Його. Звичним є ходити на богослужіння, бо це є час зустрічі з Богом. Знаємо, що Бог є всюди, але в храмі — Його домі ці зустрічі найважливіші. Постити за прикладом Ісуса Христа для Його друга є насолодою і щастям. Сповідатися тим більше. Адже у сповіді стається наша найближча зустріч з Спасителем. Під видом хліба і вина Він стає нашим прощенням гріхів і силою ставати кращими.

Не справляти весіль і забав у заборонений час і не читати злих книжок легко, розуміючи, що Ісус вчить нас жити правильно і нам треба тільки слухатись.

Гадаю, що Божі Заповіді є важливіші, бо вони дані Богом.

На цьому прощаюсь.

Христина БІЛЯК.
Учениця вже 7 класу!»

Слава навіки Богу!

Дякую, Христинко, за чудового листа, за вітання з Днем народження «Місіонарчика» і за гарні побажання. Ти також можеш долучитися до їх реалізації своїми листами, роздумами та порадами. Також можеш поспілкуватися зі своїми друзями чи запросити когось до дружби на наших сторінках.

Ти молодець! Дуже гарно розібралася з поставленим завданням. Справді, людина, яка вірить в Бога і Богові, одержує сили від Святого Духа для протистояння спокусам, тому виконує Заповіді.

Також є правильною твоя відповідь щодо того, що Божі Заповіді є важливішими, але потрібно пам'ятати також про те, що церковні є своєрідними дороговказами на шляху до праведного життя. Тому і до них треба дослуховуватися.

Чи погодишся ти, що і християнам інколи важко розібратися зі значенням Заповідей і важко їх дотримуватися? Не через своє незнання чи нерозуміння, а через зміни, які відбуваються у суспільстві. До прикладу, нова техніка, якої не було ще кілька років тому, тепер негативно впливає на людину через неправильне використання. Ще нашим бабуся і дідуся не говорили про те, що потрібно менше часу проводити за комп'ютерними іграми та розвагами, а нас до цього закликають. Я веду до того, що час висуває все нові і нові спокуси, яких ми спочатку не розуміємо чи не зауважуємо. Але вони є і їх треба відкидати.

Також важливо нам своїм добрим життям показувати, що хоч ці Заповіді і важкі, але їх можна і потрібно дотримуватися. Саме ми, християни, повинні нести мир і спокій у душі, які заблукали. Ми повинні їх любити і допомагати їм полюбити себе, світ та Бога.

Хай щастить тобі у цьому.

Пиши нам!

Чекаємо з нетерпінням!

КАЗКА ПРО НАЙПРЕКРАСНІШУ ТРОЯНДУ

Зоряна ЖИВКА

Цвітанка сиділа на порозі своєї халупки й дивилася у далечінь. Там, на виднокраї, вкладалося спати втомлене вересневе сонце. Пустун-вітерець затріпотів у сивій кроні старого клена і, повільно вальсуючи, на землю впало аж п'ять золотавих листочків.

«Знову осінь,» — зітхнула дівчина. Ні, ні! Вона любила цю жовтокосу королеву яблук і горіхів, любила сріблясті ниточки павутинок, сумноку осінню блакить і сірі мелодії дощів... Але... За осіннім листопадом приходили зимові завії-хуртовини й ховали у снігових обіймах поля, ліси, а отже квіти. Квіти...

Понад усе на світі Цвітанка любила квіти: синьоокі проліски, фіалки, духмяні конвалії, жваві чорнобривці, тендітні лілеї, але найбільше троянди, шляхетні, чарівні, величні троянди. В неї ж ім'я навіть було квіткове. А найзаповітнішою мрією дівчини було мати величезний трояндовий сад і плекати квіти. Проте ця мрія була нездійсненною. Де їй, вбогій сирітці, мати таку розкіш — сад, та ще й великий?

У далині почулося кінське іржання і стукіт копит. Дівчина підвелася. До хатини наближався вершник. За кілька кроків від Цвітанки він спішився, підійшов до дівчини й уклонився:

— Маю честь вітати Вас, прекрасна панно, від імені нашого короля. Його Величність дарує Вам свій королівський трояндовий сад.

Дівчина завмерла від несподіванки, а королівський гонець вів далі:

— Якщо Ви захочете оглянути Ваше володіння, рушайте цією стежкою, вона стелиться прямо на схід і приведе Вас до старого, вкритого плющем муру. У ньому буде маленька хвірточка. Сміло ввійдіть. То — Ваш сад, кожна квітка у ньому належить Вам. А коли Ви дійдете до серця саду, знайдете його Найпрекраснішу Троянду.

Королівський вісник шанобливо вклонився, скочив на коня та рушив у зворотню путь. Незабаром вечірні сутінки сховали його від очей Цвітанки.

Увесь час, що гонець промовляв, дівчина стояла завмерши, боячись поворухнутися: не щодня ж приїздить посланець Його Величності! А коли прийшла до тями, таємничий вершник був занадто далеко, щоб вислухати її запитання. Може,

■ *...знайдете Найпрекраснішу Троянду*

це тільки сон, предивне марення? Що ж його робити: йти чи лишатися вдома?

На вулиці звечоріло, ставало холодно. Цвітанка ввійшла до хатини, запалила вогник і сіла біля вікна. Один за одним загорялися небесні ліхтарики зірочок. За комином скрипалював цвіркун.

Що ж його робити? Мабуть, це все її вигадка чи марення. Мріяла, мріяла — й вимріювала собі сад, трояндовий сад, ще й королівський. Добре, коли гарячки немає. Холодно вже вечорами на ґанку просиджувати.

Або королівський вісник щось наплутав.

Або ж пожартував...

Як Його Величність король може подарувати свій сад їй, безрідній сироті. І взагалі, звідки він, володар такої великої держави, де тисячі підданих, дорослих і малих, знатних і простих, знає не лише про її, Цвітанчине, існування, а ще й найсокровеннішу мрію?

Цвітанка зітхнула. А якщо це правда? Було б справжнім божевіллям відмовитися від такого дару. Та й король, напевне, образиться...

Що ж, справу вирішено: завтра Цвітанка вирушить стежкою на схід — до муру, вкритого плющем. А далі буде видно. В гіршому разі завжди можна повернутися додому.

Задоволена з такого рішення дівчина лягла спати.

***

Вранці її збудив грайливий сонячний промінь, що залетів до хатини через шибку та й задрімав на подушці. Цвітанка вмилася, швидко поснідала.

■ *«Знову осінь»*

Застелила ліжко. Перевірила, чи все до ладу в її господі лишається — була вона господинею охайною та сумлінною. Потім поклала до торбинки трохи харчів (хіба в сироти їх буває забагато?) і рушила в путь.

Дорогою їй часто зустрічались односельці — дівчина жила на краю села, а дорога до королівського саду стелилася крізь її рідну слобідку. Кожен привітавшись, питав, куди-но та подалася. І коли дізнавалися, куди Цвітанка рушила, то просто сміялися з дівчини, чи скрушно хитали головою: «Бідне дівча, певно збожеволіло від самоти...», або: «От дурна дівка! Я завжди казав, що з цієї мрійниці пуття не буде!». Дехто навіть намагався її зупинити: «Не марнуй часу, вертай додому. Он роботи скільки...» Але Цвітанка напевне вирішила дістатися до того саду — хоч би подивитися на квіти в ньому.

Врешті стежечка зупинилася біля хвіртки, за якою і був отой сад. Цві-

танка торкнула хвіртку — та й відчинилася. Ніякої грізної варти й близько не було. Дівчина ступила до саду. І завмерла: яка краса! Словами її описати не можна. Хіба тільки у пісні...

«Звичайно, це не може належати мені, тут трапилась якась помилка,» — думала Цвітанка. Але рушити назад дівчина не мала сили — тут хотілося залишитися навіки. Хвірточка повільно зачинилася за нею, вже нова стежина кликала йти... І Цвітанка пішла: «Я впаду ниць перед королем і благатиму його пробачити мою зухвалість. Але навіть якщо мене скарають на смерть, я ні на мить не пожалкую, що ступила сюди. Воістину, побачивши таке диво, як королівський сад, можна й умирати — не страшно».

Куди лишень падав її погляд — скрізь були троянди: рожеві, червоні, білі, багряні, бузкові, сині, жовті, бежеві, брунатні й навіть чорні; троянди-дерева, троянди-кущі, троянди, виткі, як ліани, троянди, що слалися, ніби спориш; і великі, ніби панські чаші з дорогого заморського кришталю, і дрібні, мов зірочки...

А пахощі, пахощі! Аж у голові макітриться.

«Усі троянди, наче з казки... Якою ж буде та, Найпрекрасніша, з серця саду?» — подумалося дівчині.

Цвітанка не тямила скільки часу вона йшла: години, дні, роки, вічність? Врешті стежинка перетворилася на алею, алея ж зупинилася біля східців палацу. Цвітанка зачудовано дивилася: «Яке диво! Дім нашого короля! Яка гарна, вишукана будівля! Ніби квітка! Може, це і є Найпрекрасніша Троянда, про яку говорив вісник?»

Двері палацу прочинилися, східцями до Цвітанки спускався король. Дівчина заніміла. Їй хотілося доземно вклонитися королю, але вона не могла й поворухнутися, все тіло, наче закам'яніло. Що ж тепер буде? Ох... Цвітанка внутрішньо зіщулилась і заплющила очі — якщо з тобою має статися щось страшне, краще цього не бачити.

Та лиха не сталося. Навпаки! Король обійняв дівчину і по-батьківськи пригорнув до себе.

— Який я радий бачити тебе, дитино! Дякую, що ти прийняла мій дарунок. Скільком людям я вже дарував його! Одні відмовлялись, інші не вірили, треті навіть посланців моїх вбили, вважаючи їхні слова за блюзнірство... А ти прийшла!

— Невже, Ваша Величносте?! Яке щастя, що я повірила! Мені так сподобався Ваш сад! Тут так багато квітів, і кожна квітка — чудо неземне. А я так люблю квіти.

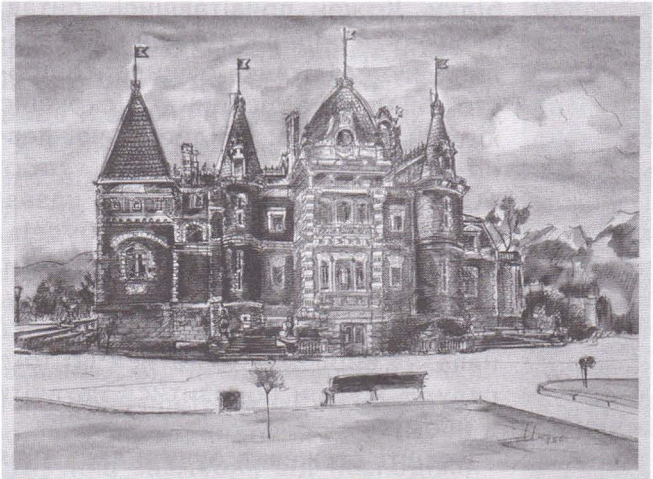

■ *Цвітанка зачудовано дивилася: «Яке диво! Дім нашого короля!*

■ *тепер Цвітанка була королівною*

— Я щасливий, що тобі сподобалось, — в голосі короля звучала щира радість. — Я дуже люблю цей трояндовий сад. Від сьогодні він — твій. І оскільки ти повірила й прийняла мій перший дарунок, прошу: залишайся в моєму палаці та будь мені за дочку.

— Так, Ваша Величносте...

***

Минув час. Тепер Цвітанка була королівною.

Вона сиділа на сходинках палацу й дивилася в далечінь. Десь на виднокраї лягало спати сонце...

На троянду, вплетену в її волосся, сів метелик. (Кажуть, що у королівському саду ніколи не бувало зими, завжди політньому гріло сонечко, усміхаючись і пестячи кожного лагідним промінням).

Король сів біля Цвітанки й ніжно пригорнув її до себе.

— Про що ти думаєш, доню?

— Про Найпрекраснішу Троянду цього саду. Спочатку я думала, що це буде квітка, проте, побачивши палац, зрозуміла, що помилялася — він прекрасніший за всі квіти. Коли Ви вперше обійняли мене і назвали дочкою, я збагнула, що знову не права. Найпрекрасніша Троянда — це Ваша любов, любов моїх друзів, моєї нової родини...

— І ти знову помиляєшся, люба. Моя найпрекрасніша Троянда — це ти, бо я викохав тебе у своєму серці.

ДЗВІНОЧОК КЛИЧЕ

М. ҐУЛЯР-ПАНЬКІВ («Дзвіночок», 1930-ті роки)

Дзвонить дзвіночок,
а голосочок
Снується любо, поволі:
«Беріть, діточки,
в руки книжочки
Та йдіть учитись до школи!
Пишіть і читайте —
світла набирайте
В головки, а віри у груди!
Працюйте і дбайте
та й рідне кохайте,
А виростуть певно з вас люди!»

КРОСВОРД «РОСЛИННИЙ ТА ТВАРИННИЙ СВІТ»

Підготувала Соломія КОРНИЧ

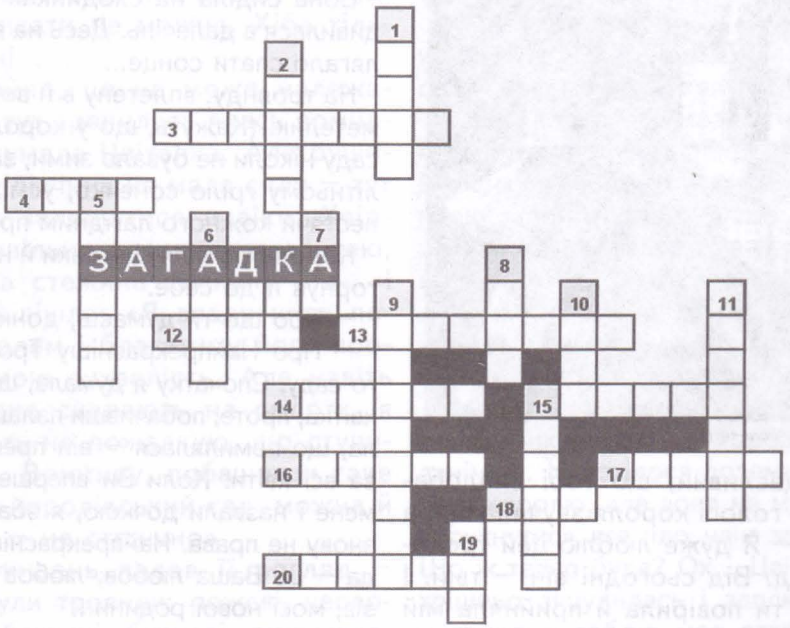

По горизонталі: 3. Все мороз поглушив, а мого цвіту й не зайняв. 4. Не дід, а з бородою, не бик, а з рогами, не корова, а доїться. 12. Між людьми як пташка в'ється, у людей і їсть, і п'є; ходить старець, просить, гнеться, а у неї всюди є. 13. Стою струнки, високий, в зелених шатах я і золотом оздоблена голівонька моя. 14. Голодна — мукає, сита — жує, всім дітям молоко дає. 15. На дереві гойдається, жупан колючий має, на літо одягається, а восени скидає. 16. Не князівської породи, а ходить в короні, не їздок, а зі шпорами, не сторож, а рано будить. 17. Біжить чимчик по долинці у сіренькій кожушинці. 18. В морі рибка золота кораблі переверта. 20. Зимою спить, літом бринить. Понад води, понад сади літає, солодку росу збирає.

По вертикалі: 1. Сидить дід над водою та й киває бородою, хто йде — не мине, за борідку ущипне. 2. Всередині червоне, а зверху зеленим оксамитом укрите. 5. Котрий птах ніколи собі гнізда не робить? 6. Сидить в куточку і тче сорочку. 7. Ноги — як ноги, голова там, де не має бути, а як йде, то не так, як всі. 8. Сіреньке, маленьке, хоч якого кота з місця стягне. 9. Хоч сам ростом невеликий, та гарно співає. 10. Їхала пані в срібнім жупані, а на тім жупані латка на латці. 11. В землі спала, в літі вставала, в міху одпочивала, в млині танцювала — людей годувала. 15. В лісі на орісі червона плахта висить. 19. На тичці, в капличці, без вікон, без дверей, — повна хата людей.

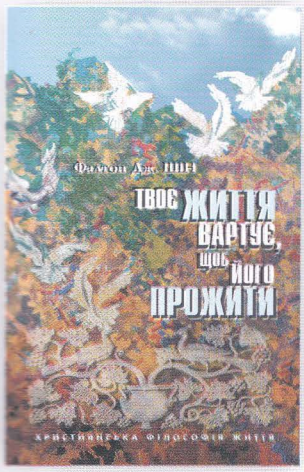

Фалтон Дж. Шін
Твоє життя вартує, щоб його прожити.
Християнська філософія життя.
– Львів: Місіонер, 2009. – 344 с.

До книги увійшли духовні науки американського єпископа Фалтона Дж. Шіна, переведені з формату аудіозаписів популярних радіопередач у друковане слово Джоном Холлінгсталом. Головне прагнення автора, що виглядає радше як жевріюча надія, – наблизити до Бога хоча б одну душу.

З цією християнською енциклопедією, яка вчить вірою відповідати на потреби і виклики життя, можна долати всі випробовування долі. Адже вона пропонує практичне вирішення проблем, у яких загрузло людство.

Кожен, хто невідступно слідує за роздумами автора, розпізнає в них його найбільшу надію – наблизити до Бога хоча б одну душу.

о. Атанасій Пекар, ЧСВВ
Олександр Духнович і василіяни.
– Львів: Місіонер, 2009. – 24 с.

Зі сторінок цієї книжки постає величний образ Олександра Духновича, який у половині XIX ст. з великим завзяттям старався піднести не тільки закарпатських, але й галицьких василіян до їхньої давньої слави, всіляко допомагаючи монашій братії та поодиноким монастирям.

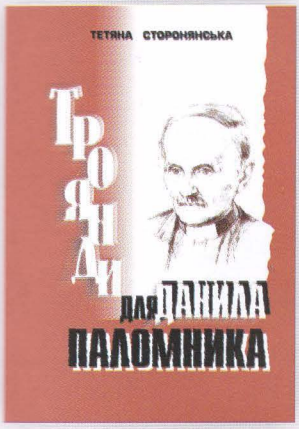

Тетяна Сторонянська
Троянди для Данила Паломника.
– Львів: Місіонер, 2009. – 248 с.

Вдячна за отриману ласку зцілення на могилі о. Маркіяна, авторка пропонує читачам познайомитися з непересічною особистістю священика, перейшовши з о. Маркіяном нелегкі сходинки його тернистого шляху до досконалості.

Запрошуємо на сайт видавництва «МІСІОНЕР»!
www.missioner.com.ua

Марія Вальторта
Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа (10 том).
Приготування до страстей.
– Львів: Місіонер, 2008. – 500 с.

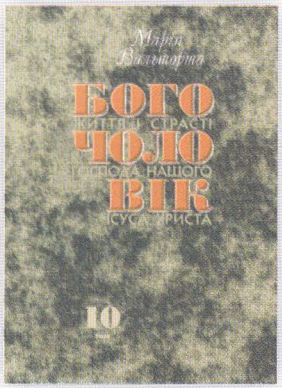

У десятому томі йдеться про приготування Ісуса до страстей. Христос продовжує завойовувати душі й серця людей, сміливо протистоїть фарисеям, навертає невірних, зцілює хворих, навчає спраглих Божого слова, та чинить одне з найбільших своїх чуд – воскрешає Лазаря.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40 м. Львів 79019
тел.: 80952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua http: www.missioner.com.ua

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ ГОШІВ 19.08.2009 р.Б.

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬК 26.07.2009 р.Б.

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ ЛЬВІВ 28.07.2009 р.Б.